

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Akce Centrum • **Za paní Marií Vaculíkovou** • Vítězslav Nezval stále živý • **Kukátko se ptá** • Meandry Rokytky, Pouť na Říp, Turbanské Černošice • **Žiju v Dobřichovicích, nebo tu jen bydlím?** • Fyzioterapie po porodu • **Hádá se duše s tělem?** Dobřichovická Měšťanka v čase války • **Kultura** • Sport

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819 ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141
dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

UDĚLEJTE SI ZÁSoby VÍNA NA PRVNÍ JARNÍ GRILOVÁNÍ A RODINNÉ OSLAVY!

- Doproděj skladových zásob starších ročníků za velkoobchodní ceny přímo od vinaře.
- Ceny již od 95,- Kč za láhev, vybraná vína můžete před zakoupením ochutnat!

Najdete nás v Dobřichovicích, ul. Na Plzeňce 165.

Nutno volat předem na 602 255 925
nebo pište na michaela@vinocibulka.cz

VINO CIBULKA MIKULOV,
jediné mikulovské vinařství se sídlem v Dobřichovicích!

Marie Vaculíková, vzpomínání na srpen 1968

21. srpen jsme trávili se dvěma syny v Bru-mově. Martin, nejstarší, byl na brigádě v Izraeli. Já, na rozdíl od svého okolí, jsem nevěřila, že Sověti nezasáhnou.

V ty dny byl Vaculík všude středem pozornosti, natož po zásahu. Všichni mu nabízeli pomoc, mnoho lidí mu chtělo pomoci ukrytím někde na chatách, v hájenkách a podobně. Pobývali jsme u našich příbuzných a vůbec jsme nepřemýšleli, že bychom se do Prahy nevrátili.

Jaroslav Šabata, který byl nějakým činitelem KSČ v Brně, nám poskytl auto s řidičem, aniž bychom o to požádali. V Praze nás sousedé zapírali, odstranili ze dveří štítek se jménem, ale Státní bezpečnost pracovala. K našemu údivu část pracovala pro naši záchranu. Například nám oznámili, kde jsou rozmístěny mikrofony k odposlechlům, nadiktovali nám jména důstojníků StB, kteří přístroje obsluhují, i jejich adresy. Vaculík se v Praze nezdržoval, takže všechno to napětí jsem prožívala sama. Desítky dopisů, telefonátů, návštěv z celé republiky, ale i mezi nimi členové StB, nepřiznání.

Mezi telefonáty byl jeden zvlášť pozoruhodný. Hlas v telefonu mě vyzval, abych se dostavila do redakce Rudého práva. A já se dostavila. Tam mně ten muž řekl, abych se naučila číslo telefonu, které mi nadiktoval, a když u našeho bytu někdo zazvoní a bude to do druhé hodiny noční, kdy „gorily“ chodí, nemám jim otvírat, ale mám jim říct, že se musím obléknout, a toto číslo vytočit. To budou naši. - Nestalo se. Ale celé noci jsem s hrůzou čekala to zazvonění.

Zatím si Martin v izraelském rozhlase vyslechl, že otce zastřelili. Na vídeňské ambasádě mu nedoporučili vrátit se domů a ubytovali ho u někoho, kdo mu pomáhal najít

studium na zahraniční univerzitě. Ten rok maturoval Nad Štolou a byl přijat na přírodovědné fakultě. - Poslali ho do Paříže.

Mezi těmi návštěvami našeho bytu byl také pán, který se mi přiznal, že je u tajných služeb KSČ a NKVD od r. 1937, kdy ho naverbovali na vojnu, a že by chtěl zemřít normálně, ne aby ho přejeli; že se rozhodl to skončit. Všechna svědectví měl zaznamenaná na mikrofiši. Mně prý věří, protože si myslí, že jsem zcela výjimečná mezi ženskými, že myslím politicky. Jezdil jako svědek do NSR svědčit k procesům s dozorci z koncentračních táborů. On též byl za války uvězněn, pobýval v cele s Josefem Čapkem. Samozřejmě, že býval u nás častěji, protože měl zjistit, jestli budeme emigrovat. Když se mu uniknout podaří, pošle mi na Vánoce pohlednici s jakousi šifrou. - Poslal, a už se nikdy neobjevil.

Euforie lidí opouštěla, začali mít existenční potíže, *Dva tisíce slov* se stalo zaklínadlem a nám začaly odposlechy všude, kamery, sledování, výslechy, domovní prohlídky, ale hlavně oba synové byli potrestáni nejvíc. Nesměli na školy, nesměli dělat to, k čemu měli nadání. Ondráše při přijímání do učení na zedníka nutili, aby otec odvolal *Dva tisíce slov*.

Všechno jsem přežila, v těžkých situacích obstojím lépe než v běžných záležitostech.

05/07/2018

Pro jarní zastavení do aktuálního čísla jsme vybrali s pomocí syna Jana text paní Marie Vaculíkové, jež nás opustila 16. ledna. Velmi jsme si jí vážili a měli jsme ji moc rádi. A ona se ráda na naše pinožení a snažení dívala a je věcně i vtipně komentovala.

Na pohřeb v Brumově jsme se nedostali, ale na zádušní mši v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa 1. února, při níž zpíval a hrál podle přání paní Marie soubor Ludus musicus, těžko zapomeneme. Emoce a ta spousta spřízněných duší ... Stejně jako poté při setkání v křižovnické residenci, kde a kdy se ty spřízněné duše potkaly v tom nejlepším slova smyslu.

Do jara!

Mohli bychom zase zabrousit do politiky. Třeba v Deníku N politolog Josef Mlejnek ml. u příležitosti 75. výročí mírové konference na Jaltě (4. - 11. 2. 1945) nabízí k diskusi otázku, zda se tenkrát na Krymu skutečně sešli „bohové“, kteří osudově a nesmiřitelně rozdělili svět na Východ a Západ. No a v sobotu 15. 2. to bylo 30 let, co byla zrušena StB, ačkoli někteří tvrdí, že vlastně stále zrušena nebyla ... A asi mají recht, jen se podívejte kolem sebe a do místností, kde se scházejí ti, kteří vlastně naší volbou řídí náš svět ... V diskusích v sítích se lidé s pro jistá individua špatným názorem posílají k lopatě nebo k pásu jako za komunistů. Jako by práce byla trestem ... Je tohle dno humusu, nebo to půjde ještě dál? Ale pojďme se raději věnovat něčemu pozitivnějšímu, třeba tomu, co nabízí toto jarní Kukátko. Je trochu jiné, ale ne zas tak moc. Trochu zkoušíme najít cestu, jak jeho tvář dát víc výrazů.

Vzpomeneme na paní Marii Vaculíkovou, která nás v lednu opustila. A vzpomeneme dvakrát. Nabídneme projekty, které navrhuji zásadní změnu v centru Dobřichovic, totiž nově tváře hasičské zbrojnice, městského úřadu, knihovny, velký prostor pro kulturní akce. Je to zásadní a jsme rádi, že můžeme nabídnout podrobnosti ...

Vzpomeneme na Vítězslava Nezvala, básníka z rodu ovidiovského. A pak se zeptáme na r a kdy se po něm v češtině nepíše tvrdě y ... Nabídneme rovněž další díl ankety, jejímž tématem je, zda v Dobřichovicích jen bydlíme, nebo i žijeme. A proč.

Pokud jde o výlety, přinášíme tentokrát dosti bohatý výběr, navíc i s rozhovory. V rubrice O zdraví se vrátíme k tématu těhotenství a hlavně k tomu, co přijde po porodu, zejména k fyziote-

A se i zpívalo tam i tu: *Na horách studénky sú moje šenkérky, oni mně naleju a platby neptaju. Na horách drozdové sú moji zvonové, oni mně zvonijá, až hory hučijá. Na horách větrové sú moji bratrové, oni mně pomozú, když sám už nemožu ...*

<https://www.youtube.com/watch?v=7RzKJ603ywc>

<https://www.youtube.com/watch?v=JpVbZpiyQoU>

Děkujeme, že jste byla s námi a my mohli být s Vámi ...

K paní Marii se ještě vrátíme v rubrice Osobnosti. Oba texty byly napsány pro večery pořádané souborem Ludus musicus ...

redakce

rapii. Také se krátce zastavíme u mezinárodní konference, již pořádalo dobřichovické Centrum komplexní péče.

V rubrice Osobnosti nabízíme vzpomínku Jana Vaculíka na “mamu” Marii. A také její vzpomínkový text napsaný pro jeden večer pořádaný souborem Ludus musicus.

A v historické rubrice začneme válečné roky dobřichovické měšťanky, což není zrovna moc veselé čtení. A kultura se sportem samozřejmě budou následovat.

Přejeme Vám, milí čtenáři, pěkné jarní počtení.

J. Matl a redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátovали**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorogované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou.

A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se **s**. U psaní substantiva *president* či *prezident* si dovolujeme k veřejné debatě navrhnout, zda neodliší touto grafikou, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Soutěž

o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje. Proč zvítězil právě vybraný snímek?

Vážení čtenáři!

Nebylo jednoduché zvolit titulní fotografii pro jarní číslo dalšího ročníku Kukátka (už v pořadí 36.). Do užšího výběru se dostaly pohledy na kostel a zámek od dvou autorů – každý z jiného břehu Berounky – a „letecké“ snímky Dobřichovic z balónu a z dronu (od dvou dalších autorů). Někteří členové redakční rady horovali právě za zdařilý jarní pohled na kostel a zámek, jiní oponovali, že tento objekt byl na titulní stránce napevno řadu úvodních ročníků Kukátka a později byl na titulní stránce mnohokrát jinak, tak by nemusel být znovu. Nakonec jsme na titulní stránku umístili záběr z dronu letícího nad řekou, který pořídila paní Gabriela Janujová v roce 2017. Argumentem, který převážil, bylo, že právě uprostřed snímku je prostor dnešní hasičské zbrojnice, která by se mohla přestěhovat k nynějšímu městskému úřadu, a na jejím místě by mohla vyrůst nová radnice a divadelní/víceúčelový sál. A právě o tom podrobně píšeme v rubrice Aktuality. Ještě si dovolíme poznámku k zmiňmu číslu. Bruslení na Berounce jako na snímku z ledna 2008 jsme se letos stejně jako vloni nedočkali. Naposledy se na Berounce pár dní bruslilo v březnu 2018. Vloni v Dobřichovicích pár dní sněžilo. Letos se zdá, že za celou zimu nebude v naší kotlině sníh ležet ani den.

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografií vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku. Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii také na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro posílání mailem nijak nekomprimujte. Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

redakce

Jarní zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	8
Tip na výlet	14
O zdraví	24
Z historie	33
Osobnosti	37
Kultura	40
Sport	44

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), MgA. Alžběta Šenkyříková, Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 2. 2020. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 5. 2020. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribučně zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelů a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Gabriela Janujová

Studie využití pozemků v centru města

aneb projekt Centrum jde do další fáze

Již několik let v Dobřichovicích řešíme městskou akci Centrum. Jen pro připomenutí, co vše by to mělo znamenat.

- Za prvé: přesun radnice na pozemek dnešní hasičárny.
- Za druhé: přesun hasičů na pozemek dnešní radnice.
- Za třetí: oba objekty se postaví nově, což bude reflektovat potřeby občanů i uživatelů.
- Za čtvrté: v rámci objektu radnice bude prostor i pro novou knihovnu, která tak opustí svou lokaci v Palackého ulici.
- Za páté: (stále v rámci objektů radnice) – vznikne nový víceúčelový sál (divadlo, kino, koncerty...) s kapacitou minimálně 200 diváků.
- Za šesté: projekt počítá i s rozšířením prostor a kapacity ZUŠky.
- Za sedmé: pod objektem radnice vznikne podzemní parkoviště.
- Za osmé: získáme zajímavý veřejný prostor v Dobřichovicích v areálu nové radnice.

Jak je vidět ze suchého výčtu těchto kroků, akce bude velmi komplexní a její realizace bude rozdělena do několika etap. Na konci manévru by měl být nový zajímavý a hojně využívaný prostor v Dobřichovicích, který bude městu

DAM Architekti

Grido

Labor 13

Pavel Hnilička Architekti

SHA – Šafr Hájek Architekti

slušet a občané i návštěvníci města v něm budou rádi trávit čas a mít příjemné zážitky. Podobně, jako Dobřichovicím sluší a dobře slouží třeba ulice 5. května, nebo nové budovy ZŠ, nebo areál Anežky České či areál Sokola atd.

Záměrem se v Dobřichovicích zabýváme vážně již přes tři roky. V prosinci 2016 se rada města rozhodla oslovit 5 architektonických kanceláří s žádostí o koncept řešení. Na jaře 2017 byly návrhy studií odevzdány. Návrhy se diskutovaly jak na za-

stupitelstvu, tak se k nim vyjadřovala veřejnost formou připomínek občanů. Celkově však návrhy nesplnily očekávání, a proto se město rozhodlo upřesnit své zadání (v průběhu roku 2018 a první půli roku 2019) a uspořádat se všemi kanceláři druhé kolo soutěže o koncept řešení. V listopadu 2019 jsme obdrželi od všech architektů nové zpracování jejich řešení. Počátkem prosince 2019 proběhla veřejná prezentace všech řešení a diskuze s občany. A nyní (na konci zimy a počátku

jara 2020) bude město (zastupitelstvo) rozhodovat o vítězném konceptu a formulovat připomínky k dopracování vítězného řešení. S cílem posunout se v průběhu tohoto roku do další fáze – tedy vzniku projektu, jenž by se v dalším období začal skutečně realizovat. Pokud jste se ještě nestihli se všemi návrhy seznámit, můžete tak učinit nahlédnutím do materiálů na městském úřadě, nebo si je otevřít elektronicky na webu města www.dobrichovice.cz/mesto/studie-vyuziti-centra-mesta.

Zcela jistě, ať se za vítězný vybere jakýkoliv koncept, nebude nikdy zvolené řešení vyhovovat všem. Přejme si však, aby (podobně jako u jiných velkých investičních akcí, které se v minulosti v Dobřichovicích realizovaly) i v případě akce Centrum ve výsledku vznikl kvalitní veřejný prostor, kde budeme rádi pobývat, bude dobře plnit svůj základní účel a stane se jednou z ozdob našeho města.

Vladimír Bezděk

P. S.: Na stránkách Kukátka není možné ukázat podrobnosti jednotlivých studií a jakékoliv výběry ze studií budou vždy hodně zkrslující. Ale i z archivních důvodů se pokoušíme z každé studie vybrat nějaký typický pohled v abecedním řazení zúčastněných architektonických kanceláří.

Kukátko se ptá:

Znáte české slovo, ve kterém se po „r“ nepíše „y“?

(Pokud jste na žádné nepřišli, najdete některá na straně 10.)

Vítězslav Nezval stále živý

*Manon je motýl, Manon je včela, Manon je růže hozená do kostela.
Manon je první a poslední můj hřích. Nepoznat Manon, nemiloval bych.
V. Nezval (ze hry Manon Lescaut)*

Od narození Vítězslava Nezvala, jednoho z našich největších básníků, uplyne letos v květnu 120 let. Jeho tvorba v padesátých letech byla sice velmi poplatná tehdejšímu poměru – v roce 1953 získal za ni titul národní umělec a byl vyznamenán zlatou medailí Světové rady míru – na druhé straně bychom však neměli zapomenout, že vystoupil na obranu kněze a básníka Jakuba Demla.

Následující řádky jsou věnovány několika ukázkám z Nezvalových básnických sbírek, zejména z jeho *Edisona*. Dodnes si je pamatují a občas se k nim vracím i kvůli tomu, že mi připomínají dobu, kdy jsem se s nimi „v rozkvetu mládí“ seznámil. Doufám, že nejednoho čtenáře Kukátka přivedou k tomu, že i on se do některých Nezvalových básní znovu začte; vždyť – jak praví Jiří Suchý – trocha poezie nikoho nezabije! Zájemci také mohou letos v květnu navštívit Nezvalovu Třebíč; název tohoto festivalu moderní poezie má připomínat, že básník na třebíčském gymnáziu studoval.

Uvedme na úvod alespoň část básně *Na břehu řeky Svatky*, ve které se Nezval vyznává z lásky k rodnému kraji:

*Jsou možná země kde je voda modravá
a nebe modravé a hory modravější
a přec mou zemí navždy bude Morava
Jsou možná země kde je voda modravá
a přec mi nejsou drahé jak ta země zdejší.*

*Jsou možná hezčí řeky mají větší třpyt
než tento teskný břeh než temná řeka Svatka
a přec bych chtěl tu matko s tebou věčně žít
Jsou možná hezčí řeky mají větší třpyt
však ty jsi moje vlast má vlast má věčná
matka.*

Následující verše jsou z neznámější Nezvalovy básně *Sbohem a šáteček*; čtenářům je možná známo, že bratři Ebenové v roce 2014 vydali desku s názvem *Čas holin*, kde je tato báseň zhudebněna: <https://www.youtube.com/watch?v=zZoRjYIS3kU>

*Sbohem a kdybychom si neřekli už více
ať po nás zůstane maličká památka
vzdušná jak kapesník prostá jak pohlednice
a trochu mámivá jak vůně pozlátka*

*Bylo to překrásné žel všechno má svůj konec
Mlč umíráčku mlč ten smutek já už znám
Polibek siréna kapesník lodní zvonec
tři čtyři úsměvy a potom zůstat sám*

Nejvýznamnějším Nezvalovým dílem – nejen podle mého názoru – je *Edison*, ve kterém se na pozadí některých událostí ze života vynalezce T. A. Edisona básník zamýšlí nad tím, co po smrti člověka zůstane. Tato sbírka, později doplněná o *Signál času*, je oslavou tvůrčí práce a lidské touhy po skutečném zdánlivě nerealizovatelných snů. Toto všechno, spolu s nádhernými přírovnáními a básnickými obrazy, činí z Edisona dílo, kterému se v české i světové poezii jen tak něco nevyrovná. Vzpomínám si, jak jsem jím byl okouzlen a přímo fascinován, když jsem je kdysi dávno poprvé četl; od té doby mám *Edisona* po ruce a občas si v něm čtu i nyní. Začíná takto:

*Naše životy jsou truchlivé jak pláč
Jednou k večeru šel z herny mladý hráč
venku sněžilo nad monstrancemi barů
vzduch byl vlhký neboť chýlilo se k jaru
avšak noc se chvěla jako prerie
pod údery hvězdné artilerie*

*Bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek stesk a úzkost z života i smrti.*

Není možné (a nemělo by to ani smysl) citovat v této vzpomínce na velkého básníka všechny nádherné a myšlenkově bohaté partie, kterými *Edison* oplývá. Spokojme se tedy aspoň s tou, která je obrazem úspěchané moderní doby a pomíječnosti věcí lidských:

*Deset hodin orloj na radnici bije
z přítomnosti je už vráska historie
není absolutna v této panice
všecko splývá nevíš kde jsou hranice
vyvolávám stěží matné snímky dění
pranic netrva a všechno je i není
byli stavitelé sfing a pyramid
byli kupčící jež vyhnal z chrámu lid
byly amfiteátry a katakomby
kněží nevolníci dusičnaté bomby
lidé poslouchali slepě vladaře
byly doby kdy je vezli na káře*

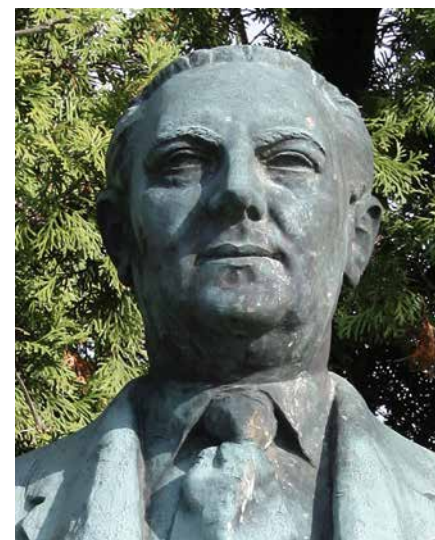
V závěru celé sbírky se Nezval vyznává ze smutku nad dokončeným dílem:

*Už zas trhat ve snách bledé lilie
už zas jít do kavárny Slávie
už zas srkat každodenní černou kávu
už zas mítí stesk a nachýlenou hlavu
už zas nespát už zas nemít záruky
už zas pálit vše co přijde do ruky
už zas slyšet tóny tlumeného pláče
už zas mít svůj stín stín hazardního hráče*

*Naše životy jsou jako noc a den
na shledanou hvězdy ptáci ústa žen
na shledanou smrti pod kvetoucím hlohem
na shledanou sbohem na shledanou sbohem
na shledanou dobrou noc a dobrý den
dobrou noc
sladký sen*

Uvedme ještě na závěr, že Nezvalovu tvorbu ovlivnili z českých básníků zejména O. Březina, K. Hlaváček, J. Deml a z francouzských G. Apollinaire, J. A. Rimbaud a A. F. Prévošt. Vítězslav Nezval zemřel v dubnu 1958 a je pochován na pražském Vyšehradě.

HgS

Kukátko se ptá - odpověď na otázku ze strany 8.

Čtenář nepochybně zná mnoho slov, v nichž se po r píše i - například: brigáda, dirigent, Richard, aristokracie, skripta; zádrhel je ale v tom, že nejsou česká. Pozorný čtenář si jistě všiml, že se ptáme na české slovo, v němž se po r nepíše y, a nikoli na české slovo, ve kterém se po r píše i. Takových je velmi málo, jedno z nich je slovo *Táborité*. Českých slov, v nichž se po r nepíše y, je naproti tomu velmi mnoho, například: tráva, pravda, jitro, průčelí, strana, kráva. Někteří se domnívají že sem patří i slova jako třeba *lavice, láska, voda, pivo, pták*; v nich totiž písmeno r není, takže po něm y následovat ani nemůže.

S omluvou HgS

Bydlíme v Dobřichovicích Žijeme v Dobřichovicích. Jak se to stalo? Proč?

RADKA

V Dobřichovicích jsem zakotvila tak trochu náhodou. Pocházím z Českého středohoří a studovat jsem šla do Německa, kde jsem pak po doktorátu zůstala pracovat na klinice. Vzhledem k tomu, že jsem zde poznala také svého manžela, tak jsem už s návratem do Čech nepočítala. Během 11 let jsme se 7× stěhovali a poslední 3 roky jsme kvůli práci bydleli každý jinde, já ve Freiburgu i. Br. a manžel v Mnichově. Tzv. „víkendové manželství“ je v Německu sice běžné, ale nám se to nelíbilo. V té době jsem dostala zajímavou pracovní nabídku v Praze, kterou jsme vzali jako možnost být opět spolu. Oba dva jsme se shodli, že chceme kvůli rodině bydlet mimo Prahu, v domě se zahradou, v místě se základní občanskou vybaveností. Jeden celý rok jsme o víkendech vyjížděli z Prahy a objížděli všechny čtyři světové strany. Nejvíce se nám líbilo zde na jihu mezi kopečky Brdů a Českého krasu, v okolí Berounky. Letos jsme tu již dvanáctým rokem, takže na naše poměry vzhledem k stěhování jsme již starousedlíci a za sebe mohu říct, že jsem velmi spokojená. Příroda je na dosah, přímo v obci mám vše, co potřebuji, a dříve jsem to měla i do práce

v Praze kousiček. S příchodem dětí se situace změnila a troufám si říci, že k lepšímu. Máme tu školku, školu i širokou nabídku odpoledních aktivit, takže je nemusím nikam vozit. A protože jsem potřebovala něco dělat i při mateřské, ale díky dětem jsem nemohla být každý den do večera v Praze, vznikl Dobřichovický domek. Sice jsem se musela zanořit opět do nového oboru a začít od nuly, ale už nemusím dojíždět za zaměstnáním. Mám pocit, že moje činnost usnadňuje organizaci dne nejen mně a mým dětem, ale také mnoha dalším rodinám z Dobřichovic a okolí. A i když jsou Dobřichovice i přes statut města v mnoha ohledech vesnicí, je příjemné potkávat na ulicích známé tváře a mít pocit, že sem patříte. Dobřichovice jsou od mého dětství s rodiči prvním místem, kde se cítím doma.

MARCIN

Moje kořeny sahají do Polska i Německa a rozhodně mě v době studií na vysoké škole v Německu, kde jsem potkal Radku, nenapadlo, že budu jednou bydlet v České republice. Název Dobřichovice jsem tehdy neuměl ani vyslovit. Oba dva jsme

měli práci ve výzkumu, která nás zavedla do mnoha zemí světa. Po zkušenostech z USA a Kanady jsme měli tehdy pouze jasno, že chceme zůstat bydlet v Evropě a kvůli počasí jsme pošlihávali po Španělsku. Nakonec vše dopadlo jinak. Po třech letech víkendového manželství a výzkumu technologií u společnosti GE jsem chtěl vyzkoušet práci v byznysu. Obrat směrem k České republice nastal v momentu, kdy Radka přijala nabídku práce ve farmaceutické společnosti v Praze, kde byla během měsíce zvolena do představenstva. Mně se naskytla příležitost zřídit středoevropskou pobočku pro jednu firmu nabízející svařovací technologie. Jednalo se o český, slovenský a polský trh a mohl jsem si vybrat, ve kterém státě zakotvím. Tehdy už jsme nějaký čas se ženou o víkendech poznávali okolí Prahy a měli jsme představu, jakým směrem budeme intenzivněji hledat. Pobočku jsem zřídil v Černošicích a odtud to bylo do Dobřichovic už jenom kousek. Okouzliho mě nádherné údolí se zámekem a Berouňkou tekoucí ze západu na východ obce. Přestože jsem jako ob-

chodní zástupce hodně cestoval, našel jsem první kamarády v oddílu badmintonu dobřichovického Sokola, se kterými hraji do dneška. Jsem v Dobřichovicích zejména o víkendech a nemusím s rodinou za programem nikam jezdit. Aktivně se účastňuji např. Dobřichovické míle, dračích lodí, kros půlmaratonu, královského průvodu, dixielandu, vinných slavností apod. Pro Dobřichovice jsme se rozhodli i podruhé před sedmi lety, kdy jsem ve firmě převzal odpovědnost také za trh německy mluvících zemí a moje hlavní kancelář se přesunula opět do Mnichova. Zvažovali jsme tehdy přestěhování zpět do Německa, ale příjemné prostředí a začlenění celé rodiny do místního života rozhodlo pro toto městečko. A i když je moje výslovnost názvu města Dobřichovice pro někoho úsměvná, odpovídá obsah slova povaze místních lidí, kteří jsou nejen „dobří“, ale také si rádi dávají „do břicha“. Naše nejbližší rodina žije v Německu, Polsku a Česku a i když je rozsah možností bydlení pro nás velmi široký, jsem rád, že patřím sem do Dobřichovic.

Radka a Marcin Alexy

Rodina Cibulkova u jednoho ze svých vinogradů v okolí Pálavy

Sousedské degustarium aneb jarní zahravní košť

Dobřichovice mají za sebou první vinařský „zimní svátek“, který uspořádalo rodinné vinařství VINO CIBULKA, které sídlí na okraji Dobřichovic. Pro toto vinařství se jednalo o jakési symbolické ukončení prací ve vinařství i vinici, ale také připomenutí se a představení sebe sama obyvatelům Dobřichovic.

Z tohoto prvního prosincového setkání se vyklubalo příjemné odpoledne a večer s lidmi z okolí Brunšova. Bylo zábavné poznat své nové sousedy, o kterých mnozí ani nevěděli, že jsou si vzájemně sousedy. Víno se stalo nástrojem pro vytvoření dobré ná-

lady a pomohlo bourat bariéry počátečního ostychu a otevírat dveře novým přátelstvím. Tři měsíce od této akce se tak můžeme těšit na další akci spojenou s vínem – košťování vína, které se bude konat 28. března na stejném místě jako v prosinci. Opět pod širým nebem v zahradě u Cibulků – naproti nádraží. Vrata se otevřou přesně v 15:00 a jsou vítáni všichni milovníci dobrého vína, jídla a hlavně jara! Tentokrát se budou ochutnávat mladá vína – ročníku 2019.

Jaro je symbol nového života, vlévá nám do žil novou energii. Začátkem března začne réva tzv. „slzet“, aby poslala sílu do každého koncečku svého po zimě zkrhlého těla, na kterém pak začínou rašit očka. Je to malý zážrak, kterým začíná ve vinici nový život, na jehož konci může být láhev dobrého vína.

Láhev dobrého vína by neměla chybět na žádné oslavě a na této „slavnosti jara“

bude lahví vína více než dost! Sousedé budou mít možnost ochutnat nově nalahované ročníky, ale také drobné občerstvení od sousedů, které si určitě opět donesou, aby se pochlubili svým kuchařským jarním umem! Již nyní se těšíme na různé jarní nádivky, bylinkové pomazánky, sekané se špenátem, jarní koláče a jiné mňamky.

Kolemdoucí budou moci zdarma ochutnat krásná BIO vína a sekty z Mikulova.

O hudbu se opět postará Karel Gemperle a svým kuchařským umem nás okouzlí Josef Žec ze školy vaření ve Světicích. První setkání navštívilo cca 50 hostů – kolik se nás sejde nyní?

Michaela Cibulková

Meandry Rokytky

V dalším čísle Kukátka se můžete s námi, všenorškými turisty, podívat pod pokličku Prahy 9. Její přírodní zázemí je nečekané, kompaktní a dává smysl i pro náročnější celodenní výlet.

Začít totiž můžete v Klánovicích a přes Počernice, Kyje, Hrdlořezy a Žižkov dokráčet více méně neustále přírodními scenériemi až na pokraj centra Starého Města. S dětmi jsme zvolili trasu téměř o třetinu kratší - z Běchovic. Jak uvidíte z fotografií, jako vždy nám skvěle vyšlo počasí. Změna klimatu se na podzim projevuje tak, že je ještě zářivější, než býval, a slunce je blíž. Co bude dál?

Ale zpět k turistickému výletu. V září jsme prošli vrcholové partie Krušných hor, a tak jsem pro říjnový výlet zvolil opět „něco poblíž“. 12. října 2019 v deset dopoledne

jsem dorazili na hlavní nádraží v Běchovicích. Děti obdržely pracovní listy a staly se tak každý pro část cesty průvodcem; ve vlaku si z indicií sestavily svůj úsek a na nádraží k němu dostaly mapku a text. V dobrých rukou silné skupiny průvodců jsme se vydali hledat ta tichá zákoutí, kde se vodní toky a lesoparky většinou takřka dotýkají moderní zástavby okraje Prahy, aniž by to turista nutně vnímal.

Z nádraží projdete po levém břehu největšího pražského rybníka. Rybník a park jsou starobylé rybníční a rekreační komplexy, park je dokonce ze 17. století. Rybník má

20 hektarů a mimo jiné se jedná o první terénní hydrobiologickou laboratoř na světě (z roku 1888). Rybník je i dnes vyhledávaným cílem letní turistiky, jeho travnatý levý břeh býval vyhledávaným koupalištěm, na mnoha místech i „bez“. Za sebe však koupání nedoporučuji, voda je i zjara kalná. Nechme jej ptactvu. To ostatně platí o většině velkých vodních ploch na Praze-východ a Praze 9 (s výjimkou Barbory v Xaverově).

Z krásného počernického parku se nám nechtělo pokračovat, je tam co obdivovat, revitalizace už je téměř u konce. Ale dál! Západně od Počernic jsme obešli geologickou zahradu a zamířili nyní již do regulérních přírodních meandrů a mokřadů řeky. Asi kilometr od centra Počernic se nalézá překrásný otevřený ptačí mokřad Pískovna. Zde je koupání a cokoliv z lidských zábav v okolí vodní plochy zakázáno, jen ze severozápadní hráze je možný přístup k vodě. Klidné, nádherné místo pro meditaci. Při dalším putování jsem si uvědomil, že celé tohle skryté údolí je pro tichý odpočinek a nabrání sil jak stvořené!

dřeva. Potok a říčka se zde k sobě vinou jak v idylce z devatenáctého století. A mezi nimi si turista uvědomí, jak moc je voda důležitá pro klima a ráz krajiny. Na fotkách vidíte, kde všude stojí voda a kolik jí na tak malém místě krajina zadržuje. Na východ od Kyjí se děti ještě seznámily se suchým poldrem a jeho účelem (vzpomněly si na povodeň v roce 2013) a pak jsme navštívili toto skoro tisíc let staré městečko.

V Kyjích je druhý největší pražský rybník, Talinský, dnes Kyjský. Je to dokonce soustava vodních ploch s parkovou úpravou pod nádražím (v západní části rybníka). Jedná se o krásnou ukázkou pozitivního kulturního zásahu do krajiny - hráz, park, zástavba a železniční viadukt na kolínské trati zde tvoří jednotný, nic nerušící celek. I v dalším putování jsme byli přesvědčováni, že symbióza člověka a přírody ležela

Ke Kyjím vede po levém břehu Rokytky pohodlná cyklostezka, ale my se vydali po pravé straně údolí říčním meandrem až k soutoku Rokytky a Svěpravického potoka. Jedná se o cestu zpevněnou, občas i soustavou mostků a přechodů ze

a leží železničním inženýrům a urbanistům Prahy 9 na srdci. Kolem Hrdlořez využili dispozici vytvořenou již dávno řekou, která se nejprve prodírala asi dva kilometry na západ a pak „sí to rozmýšlela“ a pod Třešňovkou dělá čelem vzad a odtéká do městské zástavby Hloubětína, Vysočan a Libně, kde se vleává do naší nejdelší řeky ve velkém oblouku starého přístavu. Tudy jsme ale nešli. Prošli jsme tím dlouhým zákrutem Rokytky k Hrdlořezům, kochali se nedávno obnovenými meandry a nadechli se čerstvého vzduchu, než jsme zamířili mezi zástavbu.

Z Kyjí do Hrdlořez se dá jít pěknou krajinou v podstatě jen podél železniční trati. U Hořejšího rybníka je vyhlášené tábořiště. Ten den tam nikdo netábořil, tak jsme pobíedvali. Z uvedených důvodů jsme dále pokračovali proti proudu dolní Rokytky pod další krásný viadukt - zde se odděluje malešická železniční spojka (kterou známe třeba z Obecné školy a která pod Žižkovem nabírá trať z nákladového nádraží a pak míří k jihovýchodu, kde se v Hostivaři napojuje na budějovickou a lineckou dráhu), od dráhy kolínské. Viadukty jsou po celá léta pěkně udržované a rekonstruované, je to technická památka, ale nikde jsem nenašel, jak jsou vysoké. Tak jsme je s dětmi měřili různými způsoby s využitím přenášených úseček. Mají asi 9 - 10 metrů.

Nad Hrdlořez se jde po hřebenu parku Třešňovka, kde město neustále obnovuje třešňový háj s více než tisíci pěti sty stromy. Jsou zde zajímavé výhledy k Jarovu a Malešicům, i na druhou stranu na údolí dolní Rokytky ve Vysočanech. Pěkné místo pro odpočinek v dosahu lidí. Jaké překvapení, že mimo otce drezurujícího své děti na cyklistickém okruhu, zde nikoho nepotkáte...

Přešli jsme Spojovací, prošli kolem žižkovského Sokola a stanuli na nejvyšším místě cesty, východním vrcholu hřebenu Vítkova (280 m. n. m.). Vítkov je sice úzký,

ale poměrně dlouhý a i navštěvovaný park v Praze 3. Nabízí tolik radostí pro rodiny s dětmi, že v jeho stínu jsme už našli i lidi. Pověštinou v zahrádkách restaurací, u dětských hřišť nebo na lavičkách na severním svahu parku. Tam, kde Vítkov západně od Ohrady končí, proběhla v roce 1420 legendární bitva, „české Thermopyly“, kde několik desítek obránců vozové hradby zastavilo tisícíhlavé jízdní vojsko rytířů krále Zikmunda, zabránilo mu úplně obsadit Prahu a potlačit Želivského vzpouru. Legendární místo nabízí úchvatné výhledy na pražské centrum. I v patnáctém století se rytíři museli kochat, než je smetla hrůza božích bojovníků.

Výlet, jak je popsán, tedy z Běchovic na hlavní nádraží v Praze, je vhodný pro děti i dospělé, nikoliv pro kočárky. Jedná se asi o 18 kilometrů pěší túry hezkou krajinou, povětšinou se jde po rovině. Pojďte taky!!

Petr Koubek, SVC Všenory

Turbanské Černošice podeváté

Vážení přátelé pohybu, zvláště chůze všech věkových kategorií, rok se s rokem sešel a opět vás srdečně zveme na 9. ročník pochodu Turbanské Černošice v sobotu 7. 3. 2020.

Poprvé jsme se sešli v roce 2012 v překvapivém počtu 328 účastníků a vydali se na pět různých dlouhých tras. Startovalo se z nádraží Černošice. Letos startujeme potřeť od nádraží Mokropsy. I cíl je v této části obce v hostinci od 11.30 h do 19.00 h, kde můžete posedět při tónech živé kapely. Každý rok se snažíme, aby trasy vedly trochu jinými směry a jinými cestami. Vedou nejen po značených cestách, ale i neznačených, protože okolí Berounky má rozhodně co nabídnout. Nechceme, aby lidé jen polykali kilometry, ale chceme, aby se seznámili s přírodními a kulturními zajímavostmi na trase. Nejdelší trasa 51 km povede např. přes Hviždinec, Liteň, Halouny, Zadní Třeboň, Dobřichovice, Karlík, Vonoklasy, Radotín a dalšími nádhernými místy. Další dlouhá

trasa 39 km povede např. přes Dobřichovice, Skalku, Svinaře, Liteň, Zadní Třebáň. Trasa 30 km např. přes Všenory, Skalku, Jezírko, Řevnicemi. Všechny trasy povedou přes Dobřichovice, kde v infocentru dostanou razítko coby kontrola, že tudy každý účastník šel. Kdo se chce pohodově projít, může si vybrat ze dvou kratších tras 11 či 6,5 km. Novinka. Pro rodiče s dětmi či zvědavým nabízíme poprvé nově i e-trasu. Potřebujete pouze chytrý mobil a v něm staženou aplikaci Geofun. Cestu si zpestříte poznávací hrou o dcerách Kroka, hl. Kazí. Mimo jiného získáte za hru body. Poradíme vám, jak hrát další poznávací hry s dětmi, jež jsou spojují poznání, zábava a pohyb. Nejdelší trasy startují v rozmezí od 6.00 do 10.00 h, účastníci kratších tras si mohou připast a přijít mezi 9.30 – 11.00 hod. Za svoji námahu budete odměněni dobrým pocitem, že jste udělali něco pro své tělo, a k tomu ještě diplomem, razítky do svých wanderbuchů, drobností. Sbíráte turistické vizitky? U nás si jich můžete opatřit hned několik. Teď už si můžeme přát spolu s Vámi jen pěkné počasí. Zdrávi došli!

KČT, odbor Praha – Karlov, oddíl (Turistická banda) TurBan, M. Kravčíková

Projekt Turbanské Černošice nás velmi zaujal co unikátní občanská iniciativa, a to z řady důvodů. Proto jsme oslovili organizátorku, paní **Martu Kravčíkovou** a požádali jí o rozhovor:

Kukátko: Letos už pořádáte 9. ročník. Jak to vše vzniklo, co Vás vedlo k pořádání těchto zajímavých akce?

M. Kravčíková: Ano, letos je to 9. ročník. Náš oddíl turistický vznikl v roce 2010. Někteří z nás byli u KČT už delší dobu. Jezdili jsme na pochody po republice, pořádali výlety pro naše členy a také pořádali pochody pro veřejnost, především v Praze. S nápadem zorganizovat tento pochod přišel náš kamarád z oddílu Tomáš. My jsme souhlasili a pustili jsme se do toho. Tomáš naplánoval pět různých dlouhých tras od 6,5 km do 50 km, které jsme prošli a napsali

popisy každé trasy. Poprvé jsme na náš pochod pozvali turisty 17. 3. 2012. Startovali jsme na nádraží v Černošicích a cíl byl v Mokropsích v restauraci U Králů.

Všechny trasy vedly přes Vonoklasy, kde byla živá kontrola. To znamená, že tam na rozcestí byl od nás Libor a dával lidem razítko do popisů, který každý dostal na startu a podle něhož účastníci šli. Na další živé kontrole pak byl Tomáš. Ta byla na Jilovišti, kudy procházely další čtyři trasy. Propagaci pochodu jsme řešili přes KČT. Přišlo 471 účastníků, z toho 34 dětí, nejmladší byla 6-týdenní Emily. Celý den svítilo sluníčko a bylo kolem 20 °C. Mile nás překvapil počet účastníků, což bylo pro nás velmi zavazující.

V dalším roce jsme začali sbírat na každém pochodě víčka pro Kristýnku z Radotína, která byla postižená mozkovou obrnou. Výtěžek umožnil léčebný pobyt Kristýnky. Do sbírání víček jsme zapojili i další turistické oddíly. A nejen je. V r. 2014 jsme pak předali rodičům Kristýnky na pochodě v cíli 40 kg víček, což bylo 45 pytlů s víčky.

Další novinkou byla vizitka pochodu v roce 2013. Letošní novinkou pochodu jsou e-trasy. Snažíme se od loňského roku podporovat nový trend turistiky - e-turistiku v partnerství s projektem Geofun. K tomu je potřeba chytrý mobil a my každému poradíme, jak dál. Jedna trasa bude čistě e-trasa, která bude spojená s hrou, za niž dostanou účastníci body geonky a razítko do nového záznamníku Dvacet ve dva dvacet. Tím se zároveň zúčastní soutěže s Geofunem a každý může získat hodnotné ceny. Nebudu vám prozrazovat detaily hry, ale jen vám napovím, že hra je zaměřena na (jak jinak) dcery Kroka. V Černošicích je přece Kazínská skála, kousek dál u Berounky Tetín a ještě dál Neumětely. Díky této hře se projdete, poznáte okolí, seznámíte se s historií a bylinkami.

K.: Co obnáší tak poměrně logisticky komplikovanou akci uspořádat? Kolik vás je v týmu?

M. K.: V oddíle nás mnoho není, jsme malý turistický oddíl. Máme 23 členů, ale ne všichni mají čas či chtějí pomáhat. Tomáš, který s pochodem začal, už u nás není, a tak od r. 2015 jsem hlavním tahounem já. Ale bez ostatních by to vůbec nešlo.

Vždy je potřeba, aby byli tři až čtyři na startu, v cíli také. Všeobecně je potřeba na organizaci pochodu asi šest lidí. Někdo přejde ze startu i do cíle, pomáhá tak celý den a někdo je buď na startu či v cíli. Já vymyslím, kudy povedou trasy, napíši jejich popisy. Pak se během roku domlouváme, trasy s popisem v ruce procházíme a popisy opravujeme. Popis musí být všem jasný, aby nikdo nebloudil. Musíme ho napsat pro člověka, který to nezná a jde tudy poprvé. Popis je pilíř pochodu. Trasy pak ještě procházíme znovu těsně před pochodem. A to si vezme, že nemáme jen tento jeden pochod, ale máme jich za celý rok devět a u všech trasy procházíme několikrát. Jen tato činnost zabere spoustu času.

V květnu předchozího roku vyplňujeme hlášenky pochodu a posíláme je na KČT. Do hlášenek se zapisuje hodně detailů k pochodu, takže musíte opravdu vědět skoro vše o organizaci pochodu. Vše se tedy musí rozmyslet rok a půl před datem pochodu.

Mezitím se některé věci změni, jako např.

značkaři přeznačkují cesty, zruší značky, to nám tolik nevadí, protože nechodíme jen po značkách, postaví silnici, ohradí pozemek a dají ceduli soukromý majetek, zruší hospodu, kde měl být cíl, to se nám stává i těsně před pochodem. Hledáte jinou či jiné místo a musíte opět kvůli tomu předělat popisy. Po podání hlášenky v červnu jsme až do listopadu napnutí, zda nám termín pochodu KČT nechal či změnil. Jednám s obecními úřady, se správou železnic, s myslivci, s různými organizacemi. Musím např. zjistit, zda v době pochodu není v lese honitba. Během celého roku se staráme o propagaci pochodů. A to přes KČT v různých časopisech, na webových stránkách KČT, Na cestu, www.pochody.cz a další. Když jedeme na pochod, bereme tam s sebou letáčky, aby si je lidi rozebrali.

Snažím se psát články a rozepisovat je do zpravodajů obcí, kterými pochod vedeme. Tak tomu je i v případě vás Dobřichovic. Tímto chci moc poděkovat za úžasnou spolupráci Dobřichovicím. Za to, že nám zveřejňujete pozvánku na pochod. A chci moc poděkovat pracovnícím infocentra a paní Ing. R. Alexy za jejich obětavost, protože nám i v letošním roce ochotně otevřou už ráno v 10.00 hod, ačkoli mají mít otevřeno až od 13.00 hod, aby dali účastníkům pochodu razítko do popisů a prodali jim vizitky a další. Aspoň nějaká malá odměna pro ně. Jsou vždy velmi milí a usměvaví.

Stručně řečeno důležité je vymyslet pěkné a zajímavé trasy, správně je popsat, zajistit propagaci, sehnat pro účastníky drobnou odměnu, což nám moc nejde. Bohužel téměř neexistuje firma, která je ochotná nám něco zdarma dát pro účastníky pochodu, stačí opravdu drobnost. A přitom by si udělali reklamu. Turisté jsou skromní a stačí jim maličkost, jež jim udělá velkou radost. Máme pro ně vždy připravené diplomy, nějakou samolepku, sušenku apod.

Povedlo se nám, že každý rok hraje v cíli živá hudba, což je velmi příjemné pro nás všechny. Jednou hrála skupina Pohodáři, jednou

skupina studentů a od r. 2016 je to skupina Přeslíčky ze Stodůlek, jejíž členkou je i Renata z našeho turistického oddílu. K pochodu jsme vytvořili i jeho razítko. Také jsme rádi, že byl pochod vybrán mezi tzv. Dvoustovku, což je dvě stě vybraných pochodů z celé ČR, k nimž je speciální záznamník a po určitém počtu splněných pochodů odznaky různých stupňů. Pochod také patří mezi mezinárodní pochody IVV (Internationaler Volkssportverband). I zde se plní záznamník IVV a ti, co ho splní, dostanou odměnu. Jsou opět různé stupně. Nejkratší trasy jsou zařazeny mezi pochody cyklu Prahou turistickou, což plní hodně turistů. I zde dostanou turisté speciální číselné razítko, protože každý pochod tohoto cyklu má své číslo.

K.: Často bývá problém vydržet. Kde berete energii v projektu pokračovat, táhnout tu káru dál?

Proč to děláme? Všichni to děláme zdarma, ve svém volném čase, čehož ani trochu nelitujeme. Děláme to proto, protože nás to baví. Máme rádi turistiku, rádi se touláme, poznáváme nová krásná místa, máme rádi

přírodu. Při chůzi si vyčistíme hlavu a načerpáme nové síly. V neposlední řadě poznáte spoustu různých lidí a najdete si kamarády, zažije se spousta veselého. Máte na co vzpomínat. Jste v partě lidí, kteří mají stejné zájmy, proto si s nimi i rozumíte, máte kamarády, nejste sami.

Chůze je naprosto přirozená věc a lidi dnes chodí málo. Bohužel jsou zvyklí jezdit všude, i tam, kam nemusí, autem. Není nutné chodit do posiloven, stačí chodit, užívat si přírodu a tím rozhýbat celé tělo. A ještě si můžete vzít s sebou čtyřnohého kamaráda. Těší nás, nabijí nás, když lidi na pochod přijdou, když pak dorazí do cíle a jsou příjemně unavení, ale spokojení. Usmívají se na vás a poděkují vám, to vám zahřeje srdíčko a řeknete si, to nám za tu námahu stálo. A jsme šťastní, když za rok přijdou zase. Spokojenost účastníků, jejich poděkování, úsměv, pochvala to je náš motor. Bereme i připomínky, nápady, to je také motor, jak pochod udělat lepším, poutavějším, zábavnějším. Dokud to půjde, tu káru dál potáhneme. Přijďte na pochod, tím nám s tím pomůžete ... Děkujeme.

za redakci Kukátka se ptal J. Matl

Cesta Česka a poutní cesta Blaník - Říp

V neděli 13. října 2019 spolek Cesta Česka (www.cestaceska.cz) společně s Klubem českých turistů v bývalém refektáři magického Sázavského kláštera slavnostně otevřeli Poutní cestu Blaník - Říp dlouhou skoro 190 km. Cestu, jež propojuje dva bájně vrcholy a k níž se váže motto: *Poznej českou zemi a sám sebe.*

Už jsme o tom referovali ve 4. čísle loňského ročníku Kukátka na s. 23. Slíbili jsme, že se k tématu vrátíme. Činíme tak rozhovorem s předsedou spolku Cesta Česka, z. s., RNDr. Jindřichem Chmelařem, PhD. Jistě asi pamatujete, že už jsme s ním jeden rozhovor o jeho aktivitách a jeho vztahu k Dobřichovicím v Kukátku přinesli (číslo 2/2019, s. 43).

Kukátko: Poutní cesta dlouhá téměř 190 km má 7 zastavení. Proč zrovna 7? Je v tom nějaká symbolika, skrytý plán? Podle jakých kritérií jste je vybírali? Jak se to vztahuje k principu sebepoznávání, který je součástí Vaší filosofie putování?

J. Chmelář: *Témata k jednotlivým zastavením, či lépe k etapám, vymyslela iniciátorka poutní cesty, paní Ladislava Paterko, která se ve svých knihách věnuje české tradici. Od ní vzešel návrh na sedm etap. Samozřejmě, že číslo sedm má svoji symboliku, kterou vidíme všude kolem nás, ale etapa by mohlo být více i méně. Sedm etap je tak akorát, aby se jedna etapa dala ujit během jednoho dne či vikendu a poskytovala dostatek času na přemýšlení o tématu.*

Spíše než počet etap jsou ale důležitější samotná témata, která člověka vedou k sobě samému a k pochopení jeho vztahů a osobních životních priorit. Směr putování od Blaníku k Řípu má také svůj význam. Témata poutní cesty jsou tato: rodina, vztah k sobě samému, nalezení stínů, hledání svých hodnot a kvalit,

objevování životních priorit, hledání záměru a kam vede mé směřování. Pro naši filosofii je důležité především téma záměru a směřování v životě, protože to jsou hodnoty, které vnáší člověku do života smysl. Pokud si je člověk obou plně vědom, může se lépe rozhodovat a vnést si do života řád namísto chaosu.

K.: Co obnáší v praxi takovou poutní cestu navrhnout, prosadit a přivést na svět? Jak dlouho jste takový projekt chystali?

J. Ch.: *Jak řekla paní Paterko při slavnostním otevření poutní cesty, nápad vznikl přesně před sedmi lety (vidíte, tady je ta sedmička). Se spolkem jsme již v roce 2014 začali pořádat jednodenní akci s názvem Poutí Českého Anděla a postupně připravovali trasu dlouhé poutní cesty. Samotná realizace však započala intenzivně až na jaře 2019, kdy byla domluvena spolupráce s Klubem českých turistů, jehož podpora a pomoc byla pro úspěšnou realizaci projektu zásadní. Na začátku letních prázdnin 2019 jsme trasu pouti sami prošli a značkaři KČT poté nainstalovali všech 52 tabulek. Vznikla také krásná tištěná mapa a Poutníkův deník. Do deníku si poutníci mohou zapisovat své prožitky z cesty, ale je v něm též místo na razítka, která během putování mohou sbírat. Dalším krokem je nyní spuštění plnohodnotného webu a příprava zmiňovaných turistických razítek. Celkově je projekt velmi dynamický a práce na něm rozhodně nekončí. Všechno také vyžaduje dostatek financí na realizaci, které se nám naštěstí daří získávat od podporovatelů. Na naši činnost může přispět každý formou daru spolku.*

K.: Jaký předpokládáte její další život? Máte už nějaké zpětné vazby?

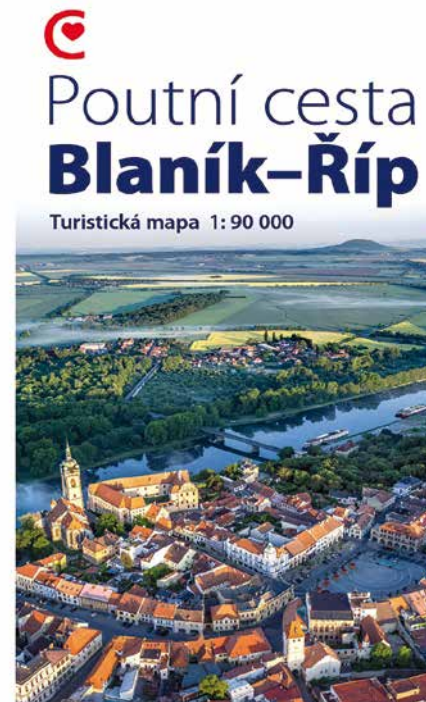
O poutní cestu je samozřejmě zapotřebí pečovat. Spolupracujeme se stávajícími i novými partnery v souvislosti s ubytováním, občerstvením a dalšími službami, průběžně kontrolujeme stav tabulek po trase, připravujeme a udržujeme webové stránky a samozřejmě též přemýšlíme o dalším rozvoji poutní cesty. Zpětné vazby máme vesměs pozitivní a nadšené. Lidé nás například informují, že

se chystali na svatojakubskou cestu do Santiaga de Compostela, ale že raději dají přednost domácí pouti, když se ta možnost objevila. Dostáváme i zpětné vazby na stav cesty v jednotlivých úsecích. Můžeme díky tomu informovat místní lesníky, která cesta je neprostopupná kvůli popadaným stromům apod. Takovéto zpětné vazby jsou obzvláště cenné. Rádi bychom, aby tato poutní cesta byla společným dílem nejen nás, kdo jsme se podíleli na její přípravě, ale i všech, kdo po ní budou putovat. Jen pokud ji lidé přijmou za svou, stane se poutní cesta nedílnou součástí české krajiny.

K.: Bude opět letos Pouť českého anděla ze Ctiněvsí na Říp?

J. Ch.: *Ano, Poutí Českého Anděla se letos koná v sobotu 23. května a kromě již tradičního programu poskládaného z řemeslných stánků, tvůrčích dílen, loutkového divadla a doprovodné hudby předpokládáme i rozhovory s poutníky, kteří na Pouti dokončí své putování z Blaníku. Těšíme se na jejich zážitky. Den bude opět zakončen taneční zábavou v místním sále restaurace U praotce Čecha. Tímto všechny srdečně zveme.*

Za Kukátko se ptal J. Matl

Fyzioterapie po porodu

V minulém článku jsem se zamýšlela nad změnami ženského těla během těhotenství a o to více jsem si uvědomovala, jaká zátěž čeká novopečenou maminku po porodu. Jestliže během těhotenství dochází k výrazným změnám těla během devíti měsíců a lze to považovat za velmi rychlý vývoj, tak po porodu je to ještě mnohonásobně rychlejší, dalo by se říct „ze dne na den“. Po porodu je hlavní pozornost věnována novorozenému dítěti a jeho potřebám, zatímco na matku mnoho času nezbývá. Samozřejmě ideální situace by nastala, když by žena začala vnímat své tělo a pracovat na něm před otěhotněním, během těhotenství a plynule přešla do poporodního období. Tedy by byla připravena na změny, které nastanou.

Změna hmotnosti

Velmi výraznou změnou je pokles tělesné hmotnosti. U některých žen se může jednat o pár kilogramů, u jiných je váhový úbytek o dost výraznější. S tím je spojen i přesun těžiště do středu těla – tedy výhodnější poloha pro funkci celého organismu. Problém ale bývá nefunkčnost svalových skupin, které jsou nejvíce poznamenány těhotenstvím a porodem.

Diastáza břišních svalů

Mám pocit, že v poslední době se do povědomí společnosti více dostává pojem „diastáza břišních svalů.“ K tomuto jevu dochází během těhotenství (může vzniknout i z jiných příčin) a projevuje se rozvolněním přímého břišního svalu v oblasti vazivového spojení. Břišní stěna je povolena, svalstvo nemůže správně fungovat. Tento problém je propojen s celou řadou jiných projevů, které se mohou řetězit v celém těle (bolesti zad, nesprávný dechový stereotyp, špatná stabilita těla atd.). V kombinaci se zátěží v oblasti pánevního dna, které bylo velmi zatížené během těhotenství a porodu, se jedná asi o nejčastější problém, který ženy

trápí v poporodním období. U břišní diastázy nabízí lékaři často jako řešení sešití částí rozvolněného svalu k sobě. Tento operační zákrok bych brala pouze jako poslední řešení u výjimečných případů. Neřeší totiž příčinu problému, ale projev určité nefunkčnosti. Jednou z možností je obrátit se na fyzioterapeuta, se kterým může žena po porodu na srovnání diastázy pracovat v kontextu funkčnosti celého těla.

Svaly pánevního dna

U svalstva pánevního dna bych se ráda zastavila. Určitě není překvapením, že tato skupina svalů je porodem velmi poznamenána. A to ať už se jedná o porod přirozenou cestou nebo o císařský řez (po císařském řezu se obtíže mohou objevit později). Jelikož touto oblastí prochází ústí močové trubice, pochvy a konečníku, mohou se změny projevit na všech těchto částech. Nejčastějším problémem bývá močová inkontinence, která může ženy trápit nejen v šestinedělí. Ideální je vědět, jak s pánevním dnem po porodu pracovat, a poradit se již v těhotenství s fyzioterapeutem zabývajícím se touto problematikou. Podstatné je vědět, zda jsou všechny svalové skupiny povolené, a tedy

nedostatečně pracují, nebo jsou některé části v příliš vysokém napětí. I zde je důležité (jako u jiných svalových dysbalancí) nejprve přetížené svaly uvolnit a poté pracovat na zpevnění a svalové souhře. Po vyšetření fyzioterapeutem je možné (vlastně i žádoucí) propojit cviky pro aktivaci pánevního dna s aktivitami běžného života. Tedy naučit se svalstvo vhodně zapojit při stožení, chůzi, zvedání miminka nebo při sportovních aktivitách.

Jizvy

Poporodního období se týká také problematika jizev. Jizvy zůstávají po císařském řezu v oblasti podbřišku, kde je jizva na viditelném místě. Ne vždy je maminka informována v porodnici o nutnosti práce s jizvou, ale doufám, že to již brzy bude standardem a všechny maminky budou odcházet domů s jasnými instrukcemi, jak s jizvou zacházet. Pokud došlo k porodnímu poranění nebo řízenému nástřihu hráze, mohou jizvy zůstat i v této oblasti. O těchto jizvách se tolik nemluví, i když mohou způsobovat nemalý diskomfort. I když se jedná jen o malou jizvu, je dobré o ní vědět a pečovat o ni. Neopečované jizvy v této oblasti mohou způsobovat bolesti i na zdánlivě nesouvisejících, vzdálených místech těla, omezovat okolní tkáň v pohybu, způsobovat diskomfort v sexuálním životě nebo souviset s inkontinencí. Nebojte se proto zeptat se na správnou péči o jizvu již v porodnici a dále s ní pracovat ve spolupráci s fyzioterapeutem. Jizva by po zhojení neměla být bolestivá, neměla by nijak omezovat v pohybu. Majitelka jizvy by se s ní měla sžít a brát ji jako součást sebe sama, nikoliv jako strašáka, kterého se bojí dotknout.

Zatížení páteře

Po porodu dochází také ke zvětšení prsních žláz, což znamená větší zátěž na oblast krč-

ny a hrudní páteře. Žena manipuluje s dítětem, kojí, přebaluje, chová ho, zkrátka lehce dojde k další zátěži této oblasti. Problémy se mohou projevit bolestmi hlavy, krční a/nebo hrudní páteře nebo šíje. Jak si s tímto obtíží poradit? Vhodné je protažení prsních svalů, svalů šíje a krku a naopak posílení mezilopatkových svalů a svalů paží. Někdy stačí i odpočinek (např. v době, kdy miminko spí), relaxace či jednoduché, všeobecně známé cviky na rozhybání páteře. Aby si žena při denních aktivitách s miminkem nezpůsobovala další obtíže, je dobré naučit se využívat sílu středu těla, sílu dechu a vědět, jak s dítětem správně manipulovat. Správné zacházení s miminkem prospěje nejen jeho vývoji, ale zároveň pomůže mamince naučit se nepřetěžovat vlastní tělo a nezpůsobovat si obtíže pohybového systému.

Běžné denní aktivity

Pokud se maminka cítí dobře a nepozoruje na svém těle žádné výrazné obtíže, které ji omezují v běžných denních aktivitách, je vhodné zařadit každý den přirozený pohyb, díky kterému se rychleji dostane zpět do kondice. Ideální jsou procházky svižnou chůzí, kdy žena dbá na vhodné držení těla – tedy nedochází k zavěšení (opírání) o kočárek, ale k aktivnímu držení madla kočárku. Pozor by si maminka měla dát na předsun hlavy spolu s ohnutým trupem nebo nevhodnou obuv, která omezuje pohyb nohy, a tak neumožňuje přirozený pohyb celého těla. Pokud se žena cítí i po svižných procházkách dobře a odpočinutě, může přidat intenzivnější aktivity, jako je třeba jóga či skupinová cvičení pro ženy po porodu, kterých je v okolí celkem široká nabídka.

Závěrem...

Kdy tedy začít pracovat na zlepšení tělesného stavu po porodu? Ideální je začít již

v porodnici. Zaměřením se na správný dechový stereotyp, držení těla i na cílené cvičení (např. svalů pánevního dna) se pomalu začínou aktivovat i těhotenstvím a porodem nejvíce zasažené svalové skupiny. Tak začne tělo co nejrychleji pracovat na návratu tělesné kondice. Ženské tělo má úžasnou vlastnost – po takto náročné životní etapě se dokáže navrátit do téměř původního stavu, ať už pomaleji, nebo rychleji. Někdy je potřeba větší pomoci, aby se novopečená maminka cítila komfortně – zde je prostor pro spolupráci s fyzioterapeutem, který je schopen zhodnotit celkový stav těla a navrhnout vhodnou terapii, která ženě pomůže cítit se ve svém těle pohodlně. Nedílnou součástí cesty k znovunalezení tělesné rovnováhy je

vhodná manipulace s miminkem – v Centru komplexní péče Dobřichovice na toto téma vede oblíbený seminář Léčebná podpora rodiče Mgr. Mária Šabíková.

Bc. et Bc. Michaela Jeřábková

Bc. et Bc. Michaela Jeřábková vystudovala obor porodní asistence na Jihočeské univerzitě a poté obor Fyzioterapie na UK FTVS v Praze. Ve své práci fyzioterapeuta propojuje poznatky obou oborů a ráda se věnuje ženám s obtížemi spojenými s pánevním dnem, před otěhotněním, během těhotenství a po porodu. Ve své práci používá techniky podle Ludmily Mojžíšové, senzomotorické stimulace, aktivace hlubokého stabilizačního systému nebo prvky jógy.

Spiritualita a láska v psychosomatice

XI. konference CKP Dobřichovice (25. 1. 2020 – poznámky hosta)

*A když bylo před kostelem,
hádala se duše s tělem:
tělo, tělo, co's dělalo,
na duši jsi nic nedbalo ...*

Ve středověké literatuře byl jeden hodně zajímavý literární útvar, totiž spor duše s tělem. Už tehdy věděli, že ten spor je, reálně existuje, a také se jej pokoušeli řešit ... Tak, jak to tehdy šlo ... Povídá o tom i dávná moravská balada ze Sušilových *Moravských národních písní*, již jsme hrávali jako mladí a již proslavil Jaroslav Hutka <https://www.karaokektexty.cz/texty-pisni/hutka-jaroslav/hadala-se-duse-s-telem-502072>

V pořadí již XI. konference Centra komplexní péče měla za základní téma spiritualitu a lásku v psychosomatice. Téma zároveň atraktivní i komplikované a po výtce užitečné. Ale také při své komplikovanosti mnohovrstevně uchopené.

Pořadatelé na oheň postavili velký kotlík, jenž nabídl spoustu témat, názorů, možností odbočovat, hledat souvislosti, polemizovat, učit se. Možnosti utéct nikdo nevyužil. To proto, že publikum bylo znalé a ochotné jít do jindy málo sdílených detailů i propletenců a bludišť. A to cíleně. Prostě v tom kotlíku míchat. Joj!

Redakce Kukátka využila laskavého pozvání pořadatelů k účasti. A tak jsem tam

byl. Psychosomatika mě hodně zajímá, vím však o ní po čertech málo. Takže následující zprávu berte co postřehy hosta, jenž se snažil být v obraze a ještě si z toho něco vzít a neudělat si při tom ostudu.

Vše se odehrálo 25. ledna v prostorách CKP na Brunšově. Hostů byl plný sál a protagonisté skvělí a dobře vybraní. O čem to tedy bylo?

Dr. Ivan Verný působí jako psychoterapeut ve švýcarském Curychu, ale přednáší a učí v řadě evropských zemí, včetně České republiky a Slovenska. Svoji přednášku nazval *Farby lásky v terapii*. Vyšel z 9 termínů antické řečtiny a latiny, které znamenají různé odstíny a podoby lásky, a vysvětlil jejich subtilní sémantické rozdíly: *agapé* (nezištná duchovní láska, radost ze vzájemnosti), *charis*, tedy láska, oddanost a chvála Boží krásy, síly tvořivosti, *eros* jako vášnivá láska a oddanost, *eunoia* (nadšení a závazek sloužit světu, dobročinnost), *filia* (přátelství, úcta). *Ludus* je z podstaty hravost, dobývání, vposledku i donjuanismus. *Mania* je obsese, zápal, jistá úpornost, *pragma* je věčná a racionální láska, zatímco *storgé* je spíše něha, empatie, starostlivost, často mezi rodiči a dětmi.

Pro každý pocit jsou rozličné podoby, intenzity, všechny obdoby lásky mají různou dynamiku.

I. Verný efektivně vlákal do svých úvah i přítomné publikum a přednáška probíhala v okouzujícím souznění. Oboustranná cesta ... Probíraly se i modely vzájemné komunikace, vzájemné poznání terapeuta a pacienta, strach z intenzivních pocitů a jak s ním pracovat, protože to vše je velmi osobní a může to jít až k ohrožení individuálních hranic intimity. Pak je důležité umět nastavit vzájemnou důvěru, což je věc velmi subtilní se spoustou proměnných. A tu začíná hrát roli i ona spiritualita a láska. Je známo, že určité procento terapeutických vztahů může mít až sexuální

A. Klozová, J. Šmejkal, I. Verný, L. Kobrle, Y. Lucká, fotila M. Lebedová

kvalitu či podtext, to je rizikový faktor, je to ovšem eticky zakázané.

Jaké jsou modely situací, kdy terapeut začne mít rád svého klienta? Jak je tomu opačně, kdy a jak to vzniká? Jaké pasti tu číhají? Často získá naše sympatie to, co my sami nemáme, protiklady se přitahují, ale i vrána k vráně sedá ... Spletité síť hledání vztahu ke klientům. A nakonec Bernard z Clairvaux, učenec a teolog z 12. století a spoluzakladatel cisterciáckého řádu a jeho učení o sebeuvědomění a sebezpřijetí.

Bc. Alexandra Klozová, fyzioterapeutka CKP Dobřichovice, si zvolila téma Spiritualita a kraniokraniální terapie.

Představila tento věru nejednoduchý obor, jeho historii, protagonisty, vývoj i to, o co se snaží. A proč je jak předmětem stálých diskusí ve veřejném prostoru, tak i to, proč

Z workshopu Dr. Ivana Verného

si v tom prostoru nachází stále větší místo. Ukázala modely celostního hledání, zkoušení, souvislosti vědeckých i spirituálních aspektů, protože v tomto oboru vše se vším souvisí.

Ukázala řadu modelů komunikace a zmínila i to, jak bytostně osobní je to přístup a jak rozhodují i schopnosti terapeuta.

Podstatou je intenzivní podpora zdraví, které je v celém systému přítomno jako přirozený plán léčení. Nemoc je pak jen důsledek ztráty spojení s tímto léčebným plánem. Úkolem terapeuta je toto spojení obnovit a propojit klienta s jeho/jejími zdroji. Došlo nakonec i na taoismus, buddhismus, zen, protože tu jsou zjevné souvislosti. Pochopení lidské bytosti jako svébytného celku.

Netroufám si jít do podrobnosti, abych nediletoval v oboru mně neznámém, ale přiznám se, že přednáška mě těžce vtáhla do tématu.

Sociolog a známý publicista **Mgr. Jan Jandourek** zvolil ku své přednášce téma *Spiritualita jako cesta rozvoje a cesta zkázy*.

Atraktivní to téma! Spiritualita je módní pojem, jakkoli různě chápáný, někdy obecný a nehodnotící, jindy zastřešující. Riziko

Jan Jandourek

takto obecných pojmů spočívá v tom, že si je stejně každý vykládá jinak. Jednota i mnohost, stejnost a proměny, hledání trvalých a stabilních věcí, ale i touha po vývoji a růstu. Prastaré problémy ilustrované okřídleným výrokem, že *všichni se chtějí dožít vysokého věku, ale nikdo nechce být starý*.

V dějinách kultury je spousta modelů, jak se dá postupovat, když si uvědomíme, že něco není v pořádku. Spirituálně vzato dědičný hřích není ani hřích, ani dědičný, je to svým způsobem stav narušenosti člověka. Narodíme se do světa (dědičně), pak se rozhodujeme, co dál. To znamená, že se můžeme i špatně rozhodnout. Ale je tu pořád ještě možnost reflexe, kdy dojdeme k názoru, že něco je třeba změnit.

Co je vlastně konverze, tedy zásadní obrát člověka i s tím rizikem, že výsledek může být jak dobrý, tak špatný? Něco se v nás zlomí, jako by nás cosi osvítilo, často je to nečekané a my vlastně nevíme, co a proč se děje ...

Jsou to emotivní věci, těžko se k nim dá dojít racionální cestou. Ale dá se s tím pracovat, dá se využívat určitá spirituální energie, jež se uvolňuje. Můžeme to zvládnout a pracovat s tím, ale také se to může nepovést a následuje krach a zhroutilí, průšvih, výbuch ... To je pak ta cesta zkázy ...

Máme nějaké zkušenosti, vnímáme souvislosti, nějak je reflektujeme, ale ouha! Zase ty proměnné ... Nahlédneme jindy a jinde - a vše může být jinak ... A to se klidně může mnohokrát opakovat ...

Když změna, tak podvědomě hledáme jistotu, která bude výsledkem té změny. Jenomže zase: co bude tou skutečnou jistotou? O co či o koho se opřít? Můžeme pak na sebe i navalit víc, než uneseme. Ajajaj ... Z hlediska spirituality vycházíme ze zkušeností, které jsme nabrali. Ale každý má jiné zkušenosti, stejně tak je to jiné u křesťana, buddhisty, gnostika ... Ale i s tím se dá pracovat. Sdílení zkušeností, učit se a vzájemně obohacovat, porovnávat zkuše-

Y. Lucká a L. Koblre

nosti jiných, různých autorit ... Jde to nazvat zkušeností, ale ta má tolik podob ... Je to stejná zkušenost?

Důležité je, co je svým způsobem hmatatelné. Je dobré vědět, co jsem. Pak postupovat dál. Praxe i teorie. Byla ale spousta teorií, které v praxi nefungovaly (např. komunismus). Můžeme čerpat z dávných a prověřených tradic, vlastně v nich už nalezneme de facto všechny argumenty jak pro, tak proti ... Co naděláme? Zbývá pak osobní volba: najdeme-li, co jsme a co nám prospívá ...

Cesty to jsou většinou složité, zkratky moc nefungují, zajímavé jsou kombinace reflexí či modliteb v kombinaci s rytmem dechu, holotropní dýchání. Vše ale s rozumem a přiměřeně ... Nic se nesmí přehánět.

Po obědě přišly dvouhodinové workshopy.

Tu jen telegraficky, neb stále neumím být na třech místech zároveň.

Dr. Ivan Verný svůj workshop nazval *Ne-hmatatelná síla*. Pokusil se ukázat, jak se dá pracovat s určitými spirituálními momenty v terapeutické praxi.

Mgr. Jiří Šmejkal se pak ve svém workshopu věnoval přirozenému sebeléčení. A to v souvislosti s meditací a navozením takových stavů mysli, které příznivě ovlivňují jak tělo, tak mysl.

Vmezeřil jsem se co host do workshopu PhDr. Anny Stodolové nazvaného *Duchovní trojúhelník*. Byla to hodně zajímavá diskuse

o tom, jak spiritualita ovlivňuje jak terapeuta, tak klienta v procesu terapie. Jak je to s příběhy klientů, jak do procesu terapie mohou ty příběhy vstupovat? Jak pracovat s duchovními zkušenostmi klientů? Můžou nás tyto zkušenosti brzdit? Nebo můžou pomáhat? Hodně zajímavá diskuse! Navíc doplněná řadou konkrétních zkušeností z praxe.

PhDr. Yvonna Lucká a PhDr. Lubomír Koblre představili *Tři pohledy na srdce, lásku, tělo*.

Oba odborníci s velkým renomé a dlouholetými a obrovskými praktickými zkušenostmi vyšli z tématu biosyntézy, již se dlouhodobě věnují. Opět tedy celostní přístup a úzké souvislosti psychických a tělesných procesů. A to do nejmenších detailů, počínaje už vývojem oplodněného vajíčka. Jak souvisí láska a spiritualita s biosyntézou? Jak co spolu souvisí a spolupracuje? Nikdy není pozdě, celý život lze pracovat, i když v různých situacích a cyklech. Jaké jsou úkoly terapeuta, jak pomoci klientovi tak, aby určité přenosy byly efektivní?

Biosyntéza se opírá o představu, že každý z nás má v tomto světě nějaké úkoly, tu je spousta souvislostí a kořenů. Vše to se nějak rodí a z něčeho čerpá.

Cesta od „my“ do „já“, téma vývoje osobnosti a jeho uzavírání. Vědomí určité síly (agresivita, vášně, sexualita, vitalita), jak ji přijmout, jak ji kultivovat? Tohle se rozvíjí už od dětství.

A ještě do toho vstoupí srdce, kdy to s námi někdy v pubertě pěkně začne cvičit. A navíc to vše může mít řadu cyklů, několikrát za život ... Sebevýjádření, sebereflexe, intuice ... Když se dopracujeme k dospělosti, znovu se jaksí vracíme nazpět a reflektujeme to, co jsme žili a jak jsme se vyvíjeli, a to v souvislostech ... Tohle je velmi důležité právě při práci s klienty. A vlastně to, co je považováno za jaksí nehmotné, posléze ovlivňuje i celé tělo.

Srdce má vlastně střechu, podlahu a předeek a zadek, to pak souvisí s tělesnými projevy.

Souvislost s rukama i s pohledem, mimikou, koordinace pohybů, ustát určité situace, synchronizace s dechem. Jak a kdy otvírá srdce, jak ho chrání? Zadní část je něco jako opěrný systém, a to v přeneseném i vlastním slova smyslu.

Tu přišla krásná paralela s představami Navajů – plné a hladové srdce, silné, otevřené a uzavřené srdce (nesnaž se otvírat srdce dříve, než se utíší ...). Plné srdce je fyzický pocit, opakem je prázdnota, vyhladovělost, když nemohu své srdce vyjádřit, nastává problém, ptám se, zda stojím v životě na správném místě?

Jasně srdce, tedy mám je jasné, mám/nemám problémy, nejasnosti, zmatek, pochyby, váhání? Mám počkat, až se mé srdce vyjasní?

Srdnatost, odvaha, jít za tím, co dává smysl a mému srdci lahodí, nikoli bezhlavě a ztřeštěně Zajímavá souvislost s tím, že Indiáni nerozlišují hlavu a srdce ... Léčení srdce souvisí s léčením člověka. Léčení je to, když si připomeneme to, co jsme už zapomněli, ale také to co umožní zapomenout. To, co nám pomáhá léčit to, čeho se nejvíc bojíme. A s čím jsme si nevěděli rady. Pomáhá otevřít, co je zavřené, změkčit to, co je ztvrdlé. A tu jsou časté souvislosti se somatickými problémy.

Nejpodstatnější část léčení je důvěra k životu a k samotnému léčení, důvěra v to, že se věci mohou zlepšit. Tu někde je centrum spirituality, pokud člověk ví, co a kde je jeho síla, ukotvení, vitalita, může se rozvíjet. Jako krabička různobarevných lentilek, ale ty musí držet stále v krabičce, aby se nevyсыпaly, nerozсыпaly ...

Psycholog a psychoterapeut **PhDr. Lubomír Koblík** se v rámci společné prezentace věnoval tématu psychomotorické terapie. Zejména v souvislosti se systémem Pess-

oyden psychomotorické terapie. Opět jde o úzké souvislosti těla a jeho projevů s emocionalitou, kognitivitou, přičemž téma lásky je implicitně přítomné. S tím souvisí i vnímání štěstí ve světě, v němž žijeme. Do života jdeme s určitým vkladem, ten pak doplňujeme osobní historií, paměťí, svým vlastním vývojem. Máme v sobě nějakou evoluční paměť, ale pak také paměť osobní, očekávání, zkušenosti ... Jak se to k sobě má? Čím větší je mezi nimi rozdíl, tím víc jsme frustrováni a trápíme se v interakci s životní praxí. V potaz se tedy bere spíš pojem spokojenosti než láska, vlastně pocit, že naše potřeby jsou uspokojovány. Pak je tu smysluplnost života, obojí je provázáno.

Tři základní fáze:

Na počátku jsme nastaveni evolučně tak, že svět je tady pro nás, jsme egocentričtí, já jsem ten, k němuž přicházejí podněty vyvolávající spokojenost, jsme konsumenti života, který nám dává smysl.

Ve 2. fázi přichází v jakémsi překryvu puberty, nástup dospívání, tu potřebujeme dostávat, ale zároveň se učíme produkovat to, co dostáváme, učíme se, jak se to dělá dostávat a co s tím. Docházíme k emancipaci od závislých vztahů, kdy jedinec je schopen sám sobě dávat i přijímat. To je velmi citlivá věc, když je toho na nás „moc“, zraňuje to ...

Ve 3. vývojové fázi se stáváme producenty pro ty, kteří jsou recipiety, můžeme uspokojovat, činit šťastnými druhé. Vše se propojuje: umím přijímat, umím si dávat, umím dávat ven. Jenomže: čeká se, že tohle život potvrdí, ale to se často nestane, narůstá frustrace, nespokojenost.

Základním tématem našeho života jsou interakce – adekvátní a na fyzické, emoční, kognitivní i spirituální úrovni. Pořád jde o to, co uspokojuje naše potřeby, co nám přináší pocit spokojenosti, dává našemu životu smysl.

Pokud nastane ona frustrace, trauma, je

třeba hledat sílu, jak ji překonat a na čem to postavit. Hledáme i pomoc, kompenzaci. Tu je zase řada velmi subtilních souvislostí, třeba jak vnímáme své postavení ve světě, jsme chtění, potřebuje nás někdo? Měli naši rodiče pro nás místo ve svém srdci? Po narození dobré místo v náručí, pak dobré místo mezi sourozenci, vrstevníky?

Jsme-li nechtění, nemáme to místo, může to komplikovat naši představu o místě a interakcích, stáváme se outsidersy, nevídané děti jsou toho dobrým dokladem. Může pak dojít i k fyzickému opuštění místa – světa formou sebevraždy.

Tu je třeba pracovat na hledání emočních vazeb. To může mít řadu forem, třeba i hledání místa u Boha, jenž je milující, všemocný ... Kompenzací mohou být i úniky do snů, fantazií, bez ukotvení v konkrétním prostoru. Naše evoluční paměť pořád nějak očekává to, co jsme měli dostat, co jsme potřebovali. A tu je prostor pro terapii, aby se pokusila doplnit to, co jsme nedostali, i když jsme to moc potřebovali. Pracuje se se vzpomínkami, s minulostí v nás ... Tu jsou důležité správné osoby a ve správný čas a správným způsobem ... Najít tu osobu, která se má objevit v té pravé chvíli, to je úkol pro terapeuta. Sám jí ale není ...

I. Verný vyvětuje různé barvy a podoby lásky

ným způsobem ... Najít tu osobu, která se má objevit v té pravé chvíli, to je úkol pro terapeuta. Sám jí ale není ...

A do toho se mísí spousta dalších věcí, jako třeba životy dalších lidí ... Včetně jejich tráblů, frustrací. Mohou tak vzniknout „zachránčí“ z podstaty. A pokud se to časově nesejde a dojde k tomu dřív, než se problém vyřeší, výsledkem může být třeba i únavový syndrom!

Rodiče často projektují do dětí to, čeho se jim samým nedostalo, a děti se často snaží splnit představy rodičů. Většina spirituálních krizí je způsobena tím, že lidé vlastně nedostali to, co čekali. Z nedostatku místa to příliš zjednodušuji, pardon ...

K diskusi

Po skončení programu následovala ještě velmi otevřená a fundovaná diskuse s těmi protagonisty, kteří setrvali. V ní se rozvinula témata, jichž se dotkli přednášející, a to tak, že by to vydalo ještě na další článek.

Jen se pokusím vyjmout toto:

Jako děti potřebujeme zažívat stabilitu a jistoty, vlastně svým způsobem černobílý svět. Jsou tu ale otázky limitů ve výchově (nedostaneš vše, co chceš, jak zpívají jistě zlobivé děti: 😊 – *You can't always get what you want* (<https://www.youtube.com/watch?v=0qM15CRoFdk>), to má dítě právo vědět, součástí lásky je totiž i dávání hranic, elementární potřeba řádu a struktury, v ní se vyvíjí abstraktní myšlení a také schopnost rozhodovat se. Respektování – svoboda – hranice je něco jako rovnostranný trojúhelník.

Takže závěrem:

Díky za šanci být u toho. Díky za ukázkou, jak dobře zorganizovat takový podnik (včetně výběru přednášejících, zasvěceného moderování, doprovodného programu, informačních materiálů, cateringu). Z vlastní zkušenosti vím, co to stojí práce, a tu směkám: chapeau ...

J. Matl, Foto K. Šestáková

Ikony tetování

Historie tetovacích salónů se začala rodit na přelomu 19. a 20. století, když se námořníci rozhodli zpeněžit své zkušenosti z tetování svých kolegů na lodi. Různorodá směs cizinců se vylodila na březích Ameriky, kde následně vše začalo. Nebo to bylo v Anglii?

Snad úplně první známou osobností tetování se stal George Burchet, který začal svou kariéru již ve 12 letech, kdy tetoval své spolužáky ve škole. Bohužel byl za tato „umělecká díla“ brzy vyloučen, a tak se tento Angličan, narozený 23. srpna 1872 v Brightonu, stal ve svých třinácti letech námořníkem z donucení. Netrvalo dlouho a od námořnictva se rozhodl utéci zpět do Anglie. S ateliérem na Mile End Road a 72 Waterloo Road v Londýně (1900) se Burchett stal první tatérskou hvězdou a favoritem mezi bohatou vyšší třídou a evropskou královskou šlechtou. Mezi jeho zákazníky patřil španělský král Alfonso XIII. a dánský král Frederick IX. Ve 30. letech 20. století vyvinul techniku dnes známou jako „permanentní makeup“, když tehdejší dámám ztmavoval obočí. V tetování pokračoval až do věku 80 let, než v roce 1953 zemřel.

Další výraznou osobností, která ovlivnila svět tetování, je Amund Dietzel. Narodil se v městečku Kristiana v Norsku (1891), ale hned ve 14ti letech se v roce 1905 připojil k norské obchodní flotile a okamžitě se pustil do tetování. Po ztroskotání lodi v červnu 1907 se Dietzel přestěhoval do Spojených států a usadil se v New Haven v Connecticutu, kde se potkal s anglickým imigrantem Williamem Grimshawem, další legendou tetování. Společně obráželi karnevaly a postupně propagovali svou tvorbu. V té době také vznikl kultovní motiv „Dietzel Lady“. Ve věku 23 let založil firmu v Milwaukee a brzy se stal předním tetovacím umělcem. Zemřel na leukémii 9. února 1974.

Bert Grimm (Bertram Cecil Grimm, 1900-1985, Springfield) byl americký umělec, považován za „dědečka Old School“. Svůj tetovací salón otevřel v roce 1916 v Chicagu. Jeho ikonický tetovací styl, který vycházel z amerického tradicionalismu, měl jednodušší formu s velmi omezenou paletou barev a efektním obrysem a stínováním. Brzy se s ním proslavil.

Dalšími ikonami své doby byli například Charlie Barrs, Lyle Tuttle, který tetoval např. Janis Joplin a Cher, nebo později Sailor Jerry, Don Ed Hardy, Scott Campbell... Našlo by se jich však samozřejmě mnohem víc.

Text: Radim Neumann

Článek je komerční prezentací.

NEUMANN TATTOO

AKCE
VYSTŘIHNĚTE TENTO INZERÁT
A ZÍSKEJTE TETOVÁNÍ NA
RAMENO ZA 900 Kč

SALON LUCIE

Husova 2073, Černošice 252 28
Tel.: +420 732 440 808
email: neumann.acc@gmail.com

www.mannyttoo.com

Z Pamětní knihy Měšťanské školy v Dobřichovicích

První válečný školní rok je doslova nabitý překotnými událostmi rozličného rázu, které od samého počátku znemožnily úspěšnou výuku, zcela narušily chod školy, okleštily úroveň vzdělávání i dosavadního výchovného zaměření měšťanky.

Povodeň v březnu r. 1940

Školní rok 1939/40

Započal památný den 1. září 1939, toho dne Vůdce a říšský kancléř dal rozkaz říšské branné moci k aktivní obraně Říše proti Polsku, když promluvil k členům říšského sněmu o okolnostech a důsledcích tohoto rozhodnutí. V prázdninách již obsazena sokolovna kompanií říšského vojska a vyhlášky o omezení dopravy motorovými vozidly byly důsledkem válečného stavu. Ve 3 nedělích bylo dobyté Polsko a pád Varšavy připomínaly vlajky na škole a veřejných budovách po celý týden. Sotva byl stanoven rozvrh podle nových osnov, bylo rozhlásem vyhlášeno uzavření škol od 14. 9. do 2. 10. kvůli nebezpečí šíření dětské obrny. Pravidelné vyučování začalo až 9. října. Na druhý den vojenská komise uznala budovu vhodnou k ubikaci a již 11. 10. se do obou škol nastěhovala kompanie Landesschützen. Ve sborovně byla upravena vojenská kancelář, ve třídách ložnice, na dvorku postavena dřevěná bouda spojená

se školní kuchyní pro polní kuchyň. Před školou a za ní byly postaveny strážní budky. Ředitelna a kabinety zůstaly škole, byly v nich uloženy pomůcky ze tříd a z kuchyně. Místní školní rada se snažila najít náhradní místnosti, aby vyučování mohlo pokračovat. V sokolovně, kterou vojsko opustilo, byly získány 3 místnosti pro měšťanku: zasedací síň v 1. poschodí pro 4. ročník, pak vestibul a předsálí. V těchto 2 místnostech upravených na učebny se střídalo 6 tříd. Jednatelna sloužila za sborovnu. V šatnách tísnily se zpočátku i první třídy obecné školy. Když obecná škola získala 2 místnosti ve vile inž. Scherzla, uvolnila 1 místnost v hostinci Pod Vinicí pro 1. ročník měšťanky. Bylo upraveno vyučování 1. – 3. ročníků obden při zredukovaném počtu hodin.

K zabezpečení výživy lidu byly vydány listky na nákup mýdla, mléka, chleba, tuků i masa, v prosinci i na textilie a obuv. Učitelstvo pomáhalo od 29. 9. při jejich vydávání. V listopadu zahájil Výbor národní pomoci vedený vikářem J. Strnadem ošacovací akci pro potřebné místní žactvo. Bylo rozdáno 12 párů bot, 1 šaty, 1 prádlo a 2 páry punčoch. Z darů Okresní péče pro děti ve Zbraslavi dostalo přespolní žactvo látky a punčochy. V neděli 10. 12. se konala tichá a skromná slavnost vánočního stromku, jenž byl postaven před drogerií p. Solničky. Promluvil p. vikář a starosta F. Fürst. Školní děti neúčinkovaly, ač měly program nacvičený. V sobotu 16. 12. se uskutečnila prohlídka jeslíček

Magda Feiferová

Josef Raba

Jarmila Jůzová

s výkladem P. Strnada a zpívaly se koledy, jimž naslouchalo i obecnstvo. Ve dnech 26. - 29. 12. uspořádalo Mladé národní souručenství ve vestibulu sokolovny výstavku českých knih. V lednu uhodily značné mrazy (až -25 °C), takže bylo nutno 15. - 17. ledna přerušit vyučování v hostinci Pod Vinicí a v přísálí v sokolovně. Od 15. 1. započala stravovací akce vedená Výborem národní pomoci a rodičovským sdružením při obecné škole. Polévka s chlebem byla podávána v hostinci u Petráků. Přihlásilo se 86 žáků a jen za leden bylo vydáno 439 porcí.

V místní školní radě byla obsazena místa za F. Bobka a L. Maršálka, do konce funkčního období byli zvoleni M. Novák a M. Böhmová. Na podnět Národního souručenství byl ustanoven přípravný výbor pro zřízení Lidové školy hospodářské, jemuž předsedal magistrátní rada F. Pospíšil. Školní rada přislíbila místnost a zapůjčení pomůcek z měšťanky. Dne 21. 1. opustila posádka školní budovy a 24. 1. byly převzaty školní radou. Kvůli čištění, mytí, opravě zničených kamen a stěhování nábytku bylo 1. pololetí ukončeno 27. ledna. Vojsko rovněž spotřebovalo několikrát obnovené a stěží opatřované zásoby uhlí. Nová zásoba sotva zajistí dostatečné vytápění pro 2. pololetí. Navíc mrazy neustupovaly, a proto byly rozhlaseem vyhlášeny

pololetní prázdniny do 18. února. Potom byly odloženy na neurčito, a proto bylo od 26. 2. zahájeno domácí vyučování. Žactvo se sešlo ve škole, učitelé zadali domácí úkoly, jež měly být 28. 2. předány k opravě. Pravidelné vyučování začalo 4. března.

5. března navštívil školu MUDr. Hugo Dworak, pověřený NSDAP, a zajímal se o symboly bývalého režimu. Nařídil odstranění Masarykovy busty ze schodiště do sborovny. Den Masarykových narozenin proběhl bez oslav a vzpomínek. Od té doby bylo nařízeno zatemňování. 10. 3. byly vyvěšeny vlajky na paměť padlých hrdinů světové a nynější války.

14. března se následkem jarního tání rozvodnila Berounka a voda stoupla až 3.40 m nad normál. Prudký proud a ledové kry způsobily mnoho škod. Voda u školy sahala až po řeznictví p. Mayera a na prostranství před obecní vahou. 5. 3. se podle dodaných úředních směrnic vzpomnělo 1. výročí protektorátu. V ten den prorazila voda betonovou podlahu v šatně a postupně zatopila všechny místnosti až do 55 cm. Nábytek a knihy ve skříních byly značně poškozeny. Po vynešení lavic plavaly stupínky po třídách jako pramice. Čerpání vody bylo zbytečné. Učilo se i ve sborovně a v kuchyni. Pro nedostatek uhlí, jež bylo zatopeno, se nevyučovalo 18. a 19. března. Jak velel příkaz doby, bylo

Věra Maštovská

Karel Studenka

Antonín Dragoun

žactvo vyzváno ke sběru ušlechtilých kovů. Sběrna byla na OÚ. Později bylo pro německý červený kříž sbíráno železo, starý papír a léčivé byliny. Sběr dostal na starost nový odborný učitel Alois Franta. Narozeniny Vůdce byly vzpomenuty 19. 4. v poslední dopolední vyučovací hodině a 20. 4. byly vyvěšeny vlajky. Učitelé a členové rady složili písemný slib podle dekretu státního prezidenta Dr. E. Háchy. Od 9. 4., kdy se Říše ujala obrany neutrality Dánska a Norska a 10. 5. Belgie a Holandska, postupovalo německé vojsko ke kanálu La Manche. Vítězství ve Flandrech bylo oslaveno 5. června vyvěšením vlajek po celý týden a vyzváněním. Rychlý spád politických událostí, 10. 6. připojení Itálie na stranu Říše a vítězný postup Němců do Francie, 14. 6. pád Paříže a 28. 6. konečná kapitulace Francie, byly znovu slaveny vyvěšením vlajek na škole i v obci na 10 dní.

Budova obecné školy s 5 učebnami pro 10 tříd nedostačovala, a tak se školní rada zabývala přístavbou učeben ke staré budově a postupným vybudováním nové společné budovy na volném prostranství se vším příslušenstvím. Stavitel Kudrna zhotovil náčrtky pro obě možnosti. Jiný návrh řešil postavení obecního činžovního domu na místě mýtnice, v němž by se snad přechodně umístilo 5 učeben. Provedeno očkování

14letých proti neštovicím, 9 žáků dobrovolně proti záškrtu. Školní lékař provedl zubní prohlídku.

V ošacovací akci rozdal výbor Národní pomoci žactvu z Dobřichovic: 13 párů obuvi, 2 šaty, 1 prádlo, 4 páry punčoch v ceně 890.50 K. Z daru okresní péče Zbraslav bylo za 355 K předáno přespolním žákům: 1 látka na oděv, na blůzu, na košili a 17 párů punčoch. V zimní době péči rodičovského sdružení byly podávány v místních hostincích polévky, celkem 2 293 porcí. Místní školní rada spolu s velitelstvem CPO našla pro žactvo protiletický úkryt ve sklepích bývalého pivovaru na faře. Při poplachových zkouškách trvalo přemístění žactva 3 minuty.

Uskutečnily se tyto kulturně vzdělávací akce: výstavka české knihy - Vánoce, sokolovna, 25. 4. hudební produkce - dudák Šmolík, 28. 5. přednáška o staré Praze, 24. 5. přednáška o letectví a seskoku padákem, 21. 6. film *To byl český muzikant*, 27. 6. návštěva hrnčířské dílny v Klínci. Podle úředního nařízení bylo upuštěno od výletů. 25. 6. proběhly sportovní závody v běhu, skoku dalekém a vysokém a ve volejbalu. Diplomy nakreslil ředitel J. Netuka. Školní rok ukončen 28. 6. školní slavností, vzpomínkou na Jana Husa, národní hymnou. Dne 1. 7. 1940 zemřel zemský školní inspektor PhDr. Rudolf Šimek.

Stav žactva: na začátku šk. roku: 235 žáků, během roku 10 přišlo a 11 odešlo, na konci roku 234 žáci.

Výnosem ze dne 25. 4. 1940 nařízeno, aby byla školní kronika zapečetěna a uložena a od počátku školního roku 1940/41 založena nová.

Změny v učitelském sboru během školního roku:

Počátkem školního roku odešly odborná učitelka Vlasta Votánková a učitelka domácích nauk Věra Součková, obě do Horních Mokropes. Z Řevnic sem byla přeložena Anna Šimáčková, učitelka domácích nauk, která tu již dříve působila. 1. 10. byla zproštěna služby Věra Urbanová, nastupuje za ni Marie Koudelková z Netolic, která však již 10. 10. odchází do Kunratic. Učitelský praktikant Karel Kalivoda odchází 7. 10. do Vraného. Za něho nastupuje Antonín Dragoun (*1918 Vysoká Pec u Příbrami, vystudoval 4 ročníky reálky a učitelský ústav v Příbrami, kde maturoval v r. 1938. Nastoupil vojenskou službu, kterou vykonával v Bohumíně od 1. 3. do 20. 3. 1939 vzhledem ke vzniku Protektorátu. Hospitoval na škole v Bohumíně. 1. 2. 1939 nastoupil místo výpomocného učitele na zdejší obecnou školu).

9. 11. nastoupila místo vedlejší učitelky němčiny Magdalena Feiferová-Koukolíková (*1913 Komárno. Obecnou školu a reálku navštěvovala v Táboře, kde maturovala v r. 1932. Po provdání za MUDr. Koukolíka a rozluce studovala ve 4. roč. učitelského ústavu v Hořovicích, kde složila zkoušku dospělosti v r. 1937. V r. 1939 vykonala zkoušku z němčiny pro měšťanky a nastoupila do Dobřichovic. V důsledku zavedení povinné němčiny je převedena jako praktikantka na obecnou školu, aby mohla vyučovat němčinu).

O pololetních prázdninách byli zproštěni služby na zdejší škole Josef Straka a Julie Drimlová., k 1. 2. byli ustanoveni do Prahy. Nově přichází od 1. 1. jako čekatel od-

borný učitel Josef Raba (*1913 Holušice, okr. Blatná. Měšťanku vychodil v Sedlicích, učitelský ústav vystudoval ve Sv. Janu p/ Skalou v r. 1933. Působil jako výpomocný učitel katolického náboženství ve Strakonících, pak učil v Holušicích a Kadově. Po zkoušce způsobilosti pro I. odbor učil na měšťankách v Rožmitále a nyní v Dobřichovicích). Od 1. 1. byl přemístěn do Prahy učitel náboženství československého Václav Lorenc. 1. 2. nastoupila odb. učitelka Jarmila Jůzová (*1910 Karlova Huť u Beřouna. Základní vzdělání získala v Hulíně, učitelský ústav ukončila v r. 1930 v Kroměříži. Učila v Hulíně, Kroměříži, Letenčicích, Chvalnově a Cvrčovicích. Po zkoušce způsobilosti pro I. odbor na měšťance ve Zdounkách). 15. 4. nastoupil zastupující odb. učitel Karel Studenka (*1903 Slavičín-Mladotice. Po absolvování reálky v Uherském Brodě a zkoušce dospělosti v Příboře vykonal zkoušku způsobilosti v r. 1924 a pro III. odbor v r. 1926. Působil na obecných školách ve Slavičíně, Lidečku a Bohuslavicích, jako správce školy v Hrádku, jako odborný učitel ve Slavičíně, odkud přichází do Dobřichovic).

Dnem 31. 4. byl zproštěn služby odborný učitel Karel Jezbera a přidělen dle své žádosti na měšťanku v Breznici. Dne 1. 5. nastoupil odborný učitel Alois Franta (*1909 Olešná, okr. Rokycany. Studoval na učitelském ústavu v Hořovicích. Vykonal zkoušky z II. a III. odboru v Užhorodě a z němčiny pro měšťanky v Příbrami. Působil na obecných školách: Iršava, Brod n/Iršavou, jako správce školy v Boutradě, Žornavém, Gorondě, jako odb. učitel a později ředitel měšťanky ve Volovém, jako definitivní odb. učitel v Chlumu a Počepicích, odkud byl přemístěn na naši školu). Za odešlé členy školní rady byli zvoleni Jaroslav Štěpán a Jan Mazáč.

*Zapsal 1. 7. 1940 Jaroslav Netuka
Připravila Jana Vánová*

Marie Vaculíková

Ze Spešova do Dobřichovic

O naší mamince Marii Vaculíkové

Marie Vaculíková, moje maminka neboli "naše mama", neboť u nás se rodičům říkalo krátce a drsně mama a tata, u nás doma totiž nepanovala přílišná změkčilost, měla tři domovy: narodila se ve Spešově, malé vesnici nedaleko Blanska, ale v patnácti letech od tady odešla do Zlína a zamilovala si Valašsko. To se stalo jejím druhým domovem, seznámila se tu s tatou a tam se naši chtěli po valnou část svého života vrátit. Nestalo se tak, a touha vrátit se na venkov byla časem naplněna tím, že v roce 1973 jsme díky paní Miladě Blekastadové-Topičové tady v Dobřichovicích získali dům po rodině Topičových. Dobřichovice se tak staly maminy třetím domovem a tady taky letos v lednu zemřela.

V uvedeném výčtu domovů chybí Praha. Samozřejmě, že maminka měla Prahu ráda, milovala ji, hlavně pro její společenský život, a žila v Praze skoro sedmdesát let. Ale vždycky to považovala za provizorium a netajila se

pocitem, že patří na venkov. Vlastnění domu v Dobřichovicích a obhospodařování zahrady byla její vášeň, ale kromě toho jako svoje poslání přijala péči o odkaz rodiny Topičových. S tím posláním nám rodiče taky dům předali.

Pro nás ten dům po desetiletí skutečně představoval spíš péči, než bydlení. Byl totiž obsazený nájemníky a ti v něm disponovali třemi domácnostmi, zatímco my jsme užívali jednu podkrovní světnici, a ještě jsme se o ni dělili s původní majitelkou paní Miladou. Dům se začal postupně uvolňovat až v devadesátých letech a poslední nájemnice paní Rohlenová tady žila skoro až do roku 2006. Omezení v užívání domu ovšem mamě nebránilo o to intenzivněji využívat zahradu: rodiče na zahradě přijímali četné návštěvy a mamě dělalo radost, že kromě nejbližších přátel je svou přítomností opakovaně poctili například Jan Patočka, Václav Havel, Herbertha Masaryková, Ronald Reagan nebo kníže Schwarzenberg. - Ne, Reagan tady nebyl, to se pletu. Všechny mama pohostila štrúdlím, který upekla v Praze a v nákupní tašce vla-

kem přivezla sem. To byl původní stav; auto naši začali používat až později.

V Dobřichovicích samotných maminka mnoho společenských vztahů nenavázala, protože ji plně zaměstnávala péče o zahradu a setkávání s přáteli z Prahy. Dlouhá léta se ovšem rodiče kamarádili s Vodsloňovými, dokud ti se ovšem nemuseli odstěhovat. V posledních letech se mama nejvíc stýkala s Františkem Běhounkem. Taky se hodně zajímala, co píše a dělá Václav Kratochvíl. Imponovali jí Daniel Havlík a Jiří Matl svou houževnatostí, s jakou už od pradávna vydávají Kukátko, ale především dalšími aktivitami, které Dan i Jirka rozvíjejí každý na svém poli. Maminka uměla dobře naslouchat a o všech si nechávala vyprávět.

Úmysl vrátit se na Valašsko se jí splnil až po smrti, kde odpočívá na hřbitově v Brumově po boku tatově. Přesně vzato ne po boku, ale nad ním, protože tak to hrobníci udělali. Mama měla zvyk věci dobře promýšlet, a tak podle jejích představ by se do brumovského hrobu ještě měl vejít můj bratr Ondráš a ještě někdo. Já s Evou bychom podle maminých plánů měli získat to jediné skutečně trvalé bydliště někde tady, pokud možno v Karlíku Tím by se rod Vaculíků přesídlil do Dobřichovic. Myslím, že je to dobrý plán. Kromě nás tady po mamě zůstává vnučka Mařenka a pravnučka Anežka.

Jan Vaculík z Brumova a Dobřichovic

Marie Vaculíková: Hraje jazz-band Spešov

(Ze vzpomínek na Spešov; napsáno pro jeden z pořadů Ludus musicus v r. 2017)

Když vzpomínám na Spešov, nejdřív se mi vybaví rybník, který tam už ale není; tenkrát byl přímo před naším domem a u něj jsem si nejvíc hrála. V zimě jsme tam bruslili, v létě

jsem se tam naučila plavat, ale taky jsme tam máchali prádlo, drhli škopky, chodili pro vodu na zalévání zahrádky... Večer se v rybníku koupala paní továrníková Roučková. Roučkovi byli z Brna a měli továrnu Strojírny Slatina v Brně a pak taky Metra v Blansku. V létě si v našem sousedství najímali jeden pokoj jako letní byt a trávili tam dovolenou. Roučka přitom ovšem pracoval a bývala tam spíš paní Roučková. Ta se večer koupávala v rybníce; žáby kolem ní kvákaly a my jsme se divily, že jí to nevadí koupat se tam mezi žábama. - My jsme se tam koupaly ve dne; to žáby nekvákají.

Lidi ze Spešova pracovali v okolním průmyslu a taky dojížděli do Brna. Můj otec se ve Vídni vyučil zámečnickem a pak celý život pracoval v brněnské Zbrojovce, dělal tam mistra. Ve Zbrojovce byli všichni národní socialisté a on tam řadě lidí ze Spešova dojednal práci; museli ovšem taky vstoupit do Národně-socialistické strany. V Blansku byla taky továrna Ježek; ta vyráběla zemědělské stroje. Tam všichni zase byli sociální demokraté.

Největší továrnou v Blansku byly strojírny a slévárny. Ty patřily rodině Salmů, ale Salmové zchudli a museli továrnu prodat Kolbenům; pak se z toho stalo ČKD Blansko. Salmům předtím taky patřila šamotka, pivovar a lihovar v Rájci, ale pak o všecko přišli. Kněžna Salmová chodila stále v jednom oblečení, takže vzniklo i takové rčení: „Musíš mít nový kabát, abys nevypadala jako naše kněžna!“

Jediné, co jí zůstalo z dřívějších výhod, že měli oddělenou lavici v kostele hned u oltáře.

Hraběnka Salmová měla dvě dcery, komtesy, a syna. Starší komtesa odjela s knížetem do Ameriky, aby tam hledali bohatého ženicha, který by zchudlou rodinu zachránil. Z Ameriky se už nevrátili.

Po únoru mohla kněžna dělat jen podřadnou práci. Bydlela se synem a s mladší dcerou v domku pro služebnictvo. Moje sestra Jára s komtesou kamarádila a jim jednou byla ukázat, jak se pere prádlo; zařídila jim valchu, to ony neznaly. Do té doby to dělaly tak, že prádlo daly do necek a šlapaly po něm nohama.

Spešov byl sice dědina a byla tam jen obecná škola, takže do měšťanky jsme chodily do Blanska, ale bylo tam velké atletické hřiště, na které se jezdilo sportovat i z Brna. Později v životě jsem potkala několik lidí, kteří byli z Brna a říkali, že Spešov znají, protože tam jezdili trénovat a závodit.

Folklor se ve Spešově nepěstoval, my jsme měli jazz-band, ovšem říkalo se jazband. „Hraje Jazz-band Spešov“, bývalo napsané na plakátech. V tom jazzbandu hrál můj strýček Laďa Kopecký. To byl velký muzikant: hrál na trubku, klarinet a na řadu dechových nástrojů; při hraní je střídal a měl je před sebou vyrovnané v řadě ve stojánkách. Doma se u nich pořád rozepisovaly noty, hodně mu pomáhal jeho manželka a když se tam přišlo, tak listy notového papíru byly rozložené úplně všude. Kapelníkem jazz-bandu byl pan Smékal; bydlel ve vechtrovně, pracoval na dráze jako zřízenec, ale byl z rozvětvené muzikantské rodiny. (Tu nejvíc proslavil Mojmir Smékal, později mj. Autor písní Bylo léto a Švagr má bagr.)

Spešov patřil k průmyslové oblasti a kromě toho hodně lidí jezdilo pracovat do Brna. Otec měl dobré zaměstnání a zakládal si na tom, že ze svého platu mohl ostatním přilepšit. Takže i když byl zámečnick, nikdy jsem neviděla, že by doma něco spravoval, vždycky radši dal někomu vydělat. On se věnoval práci radního; nacvičoval divadlo, organizoval. Když jsem jako holka musela utírat prach ve světnici, kde úřadoval, četla

jsem si tam jeho zápisy ze schůzí. Měl tři úřady: Sokol, národní socialisty ve Spešově, a protože ve Zbrojovce, kde pracoval, byl pokladníkem, měl u sebe i vkladní knížky zaměstnanců. Celé štosity; pořad jsem to rovnala a četla si ty jména: Filip Filip, Rudolf Rudolf, to mi utkvělo. Všecko jsem otřela a porovnávala a dala na skříň nebo na šicí stroj a vůbec mě nezlobilo, že to musím pořad uklízet, protože jsem byla ráda, že tata je důležitý.

Měli jsme ve vsi první rádio. Otec ho dával do okna; okno se muselo otevřít a venku se scházeli chlapi a poslouchali. To rádio jsem pak vždycky sklízela. Vedla k němu elektrická šňůra a anténa a uzemnění, takže někdy jsem se do všech těch drátů zamotala a shodila rádio na zem, ale ono naštěstí vždycky hrálo dál. Byl to Philips. Philips je dobrá značka.

Hned za řekou, za Svitavou, byla ves Ráječko. Tak jako ve Spešově tam neměli kostel, obě to byly malé vsi, ale v Ráječku neměli ani sokolovnu, a tak holky z Ráječka chodily cvičit do Sokola k nám. I když to bylo jen přes most, na rozdíl od Spešova se tam mluvilo hanácky. Holky z Ráječka mluvily v sokole hanácky a nám připadlo, že asi musí být dost hloupé, když takhle mluví.

Cílené bloudění

/ Milan Knížák /

ŠTEFAN TÓTH

20. 3. 2020 – 15. 5. 2020 • Café Galerie Bím
5. května 15 • Dobřichovice

Když se do výtvarného umění převalily postmoderní ideje, začalo se hovořit o zbytečnosti originality a mnoho umělců v té době založilo svou práci na tvorbě něčeho, co již bylo jinými vytvořeno, jediný rozdíl byl v tom, že to vytvořil někdo jiný v jiném čase a z jiných důvodů. Tento rozdíl byl vnímán jako dostatečný a určitě dostatečný byl. Od té doby se toho však změnilo poměrně hodně. Modernistický princip originality ve smyslu nalezení něčeho speciálního, lišícího se od ostatních, jako základu umělcovy práce se opět stal obecnou normou. Dokonce někdy až v traumatizující podobě. Štefana Tótha se to však netýká. Jako by se stále s uměním seznamoval, ale toto seznamování není pasivní. Určitě můžeme jeho tvorbu přiřadit k apropriačnímu proudu, který je svým způsobem věrný postmoderním přístupům. Ale já bych proti tomu (jemně) protestoval. Štefan Tóth se sice vždy nechává inspirovat nějakým již existujícím dílem nebo díly, ale zachází s nimi volně. Jeho apropiace jsou spíše parafrázemi. Navíc, jeho těkání světem umění je velmi rozmanité. Nesoustřeďuje se pouze na dvojrozměrný obraz, ale je schopen tvořit i velké instalace. Procházíme-li Tóthovým dílem, nacházíme jasně viditelné vzory, ale zároveň nacházíme solitérního umělce, jehož jednotlivé parafráze dávají dohromady přesvědčivý a originální soubor, i když je to zcela jiný typ originality, než na který jsme zvyklí. Štefan Tóth už výběrem svých

předloh dává najevo postoj, kterému není jednoduché porozumět. Ukazuje to, jak širokou škálou vnímání disponuje. Je schopen se současně inspirovat aktuální, konceptuální tvorbou a barokními obrazy. Možná, že bychom mohli uvažovat o díle Štefana Tótha jako o konceptuálním, ale to by bylo zužování jeho osobnosti. Nepochybně nalezneme v jeho díle konceptuální prvky, ale Štefan je především malíř, který prochází krajinou umění a maluje to, co ho v ní zaujme. Je to podobné malíři-krajináři, který také nemaluje v krajině vše, ale jen to, co mu právě padne do oka. Nemohu nalézt lepší popis uměleckého postoje Štefana Tótha než výše uvedenou představu malíře, který prochází světem umění a vybírá si to, co ho momentálně zajímá. Taková hyperbola mě připadá nejtrefnější. Současné konceptuální umění už ztratilo lehkost a eleganci svých začátků (které bylo např. u Josepha Kosutha) a nabralo určitou agresivitu. Dílo Štefana Tótha je bouřlivé, různorodé, vzrušivé, ale není agresivní. To považuji za velké plus. Jsem totiž přesvědčen, že umění blízké budoucnosti se musí zbavit agresivity a vyzývavosti. Možná, že vůdčím principem bude nějaký typ pokory a tu u Štefana Tótha nalézám. Vyzkoušel si i profesi scénáristy a režiséra v České televizi a divadelní režii v Divadle na Fidlovačce.

PŘIPRAVUJEME

Alice Kopečková (nar. 8. 10. 1969, Plzeň), malířka, grafička a pedagožka.

Vystudovala Střední průmyslovou školu grafickou v Praze a Pedagogickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni, obor český jazyk – výtvarná výchova. Je členkou Unie výtvarných umělců Plzeň. Uspořádala kolem dvaceti samostatných výstav a zúčastnila se více než třiceti výstav kolektivních. Její dílo je zastoupeno v našich a zahraničních galeriích a sbírkách. V roce 2019 byla vydána monografie *Alice Kopečková* (27. svazek Edice Osobnosti Nadace Universitas v Brně) Jaroslava Maliny, Jiřího Hlušíčky a Václava Maliny.

Kulturní přehled jaro 2020

Podrobnější informace najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

Neděle 15. března od 17 hod v Bear Place v residenci

Přednáška Dr. Aleny Šarounové Bylo nebylo: úsvit našich dějin – hledání pravdy, pověstí, legendy, kamenné doklady, Kosmas a ti druzí. Prameny názorů na naši vzdálenou minulost. Vstupné dobrovolné. *Pořádá KC Města Dobřichovice.*

Sobota 21. března od 17 hod v Bear Place v residenci

Přednáška skalničkáře Zdeňka Zvolánka – Trvalky pro nezalévané zahrady
Vstupné dobrovolné. *Pořádá KC Města Dobřichovice.*

Neděle 22. března od 17h v Bear Place v residenci

Divadlo Elf – Mikulkovy pohádky, vstupné 70,- Kč. *Pořádá KC Města Dobřichovice.*

Pondělí 23. března od 19:30 v Bear Place v residenci - Koncert Marty Töpferové a argentinského tria Gabo Naase. Vstupenky zakoupíte v předprodeji Infocentra za 150,-/200,- Kč a za 200,-/250,- Kč na místě. *Pořádá KC Města Dobřichovice.*

Čtvrtek 26. března od 19:30 v Bear Place v residenci

Přednáška spisovatele a badatele Filipa Vojtáška – Dobřichovice pod palbou hloubkařů 1945. Na přednášce bude možné zakoupit knihu Pod palbou hloubkařů i s podpisem autora. Vstupné dobrovolné. *Pořádá KC Města Dobřichovice.*

Sobota 28. března od 13 hodin na louce u lávky Prof. Lewita

Slavnosti Morany – vystoupí Jiří Stivín Kvartet, dětský soubor Mifun, Cabinet, Tango Jazz Band a další. Pro děti budou připraveny dílny a další program. *Pořádá Balonklub Karlštejn, Dobnet ve spolupráci s Městem Dobřichovice.*

Sobota 28. března od 15 hodin Na Plzeňce 165

Zahradní degustarium – jarní košť vína (venkovní akce). *Pořádá VÍNO CIBULKA.*

DUBEN

Sobota 4. dubna na zámku od 10 hodin - Velikonoční jarmark a malý farmářský trh, program: divadlo Elf od 15 hodin v sále - Jezinky Bezinky, kovář, projížďky na koních, pečení s Náručí a pletení pomlázek se skauty. *Pořádá Město Dobřichovice.*

Neděle 5. dubna v residenci od 19:30 hodin - Koncert houslisty Jana Hrubého v triu s harfistou Seanem Barrym (spoluhráč Lenky Filipové) a kytaristou, klávesistou a zpěvákem **Ondřejem Fenclem** (spoluhráč Luboše Pospíšila a 5P, Vladimíra Merty, Marsyas, Schodiště). Vstupenky jsou v předprodeji Infocentra Dobřichovice. *Pořádá Kulturní centrum Města Dobřichovice.*

Úterý 7. dubna v sále MUDr. F. Fürsta od 18:30 hodin

Beseda s RNDr. Jiřím Grygarem. Vstupenky bude možné zakoupit v dobřichovickém Infocentru od začátku března. *Pořádá Jaroslav Šaroun ve spolupráci s Městem Dobřichovice.*

Sobota 18. dubna v parku - Dobřichovická míle. *Pořádá ZŠ Dobřichovice*

Neděle 19. dubna od 16 hod. v residenci - Vernisáž Arteradky

(zahájení výstavy dětských výtvarných prací) s hudebním a tanečním programem. Výstava potrvá do 2. května. *Pořádá Radka Charapavová a KC Města Dobřichovice.*

Sobota 25. dubna od 8:00 do 12:00 u residence pod lípou

Farmářské trhy (zahájení sezony). *Pořádá Město Dobřichovice*

Sobota 25. dubna u lávky Prof. Lewita - Cyklistický závod Praha – Karlštejn tour České spořitelny. Připravené jsou 2 soutěžní trasy na 40 a 28 km a nezávodní vyjížďka trasy D – rodinná jízda. Přihlásit se můžete na webových stránkách: <https://moje.kolopro.cz/prihlasit>. *Seriál závodů horských kol Kolo pro život organizuje ve spolupráci s Kolo pro život, z. s., společnost Petr Čech Sport, a. s., specialista na sportovní eventy.*

KVĚTEN

Sobota 9. května od 8:00 do 12:00 u residence pod lípou
Farmářské trhy. *Pořádá Město Dobřichovice*

Sobota 9. května - Dračí lodě – Závod na 250m pro amatérské posádky na řece Berounce. *Pořádá asociace Dračích lodí a Miroslav Ostrý*

Pátek 15. května v residenci a okolí - ZUŠ OPEN – IV. ročník celorepublikového happeningu základních uměleckých škol ve veřejném prostoru. Dobřichovická ZUŠ připravuje bohatý hudební program a výtvarnou výstavu. <https://www.zusopen.cz/program/>

Sobota 16. května

Půlmaraton, Dobřichovická degustační míle a přehlídka Corvette v centru města.

Sobota 23. května od 8:00 do 12:00 u residence pod lípou
Farmářské trhy. *Pořádá Město Dobřichovice*

Sobota 30. května od 10:00 pod residencí

Veteráni pod zámkem a zahájení výstavy fotografií Tomáše Zástěry na téma veteránská auta. *Pořádá Veteran Car Club ve spolupráci s Městem Dobřichovice.*

Sobota 30. května od 21:00 v residenci

Noc na Karlštejně – jubilejní 100. představení původního poberounského muzikálu v režii M. Frýdla se odehraje na nádvoří křižovnické residence v Dobřichovicích. Za patnáct let populární veselohru s nesmrtelnými písničkami K. Svobody a J. Štáidla vidělo bezmála 95 000 diváků, vystřídal se v něm mnoho talentovaných ochotníků včetně členů Dobřichovického divadla.

chovické divadelní společnosti a profesionálních herců i zpěváků: nezapomenutelný Vladimír Čech, Štěpán Rak, Jan Rosák, Pavel Vítek, Lumír Olšovský, Petr Jančařík, Michaela Nosková, Ondřej Bábor... V roli císaře Karla IV. se představí jeden z českých hereckých bardů Václav Vydra, těšit se můžete na šermíře, metače ohně i živá zvířata. Vstupenky budou v předprodeji Infocentra od 1. dubna.

Andrea Kudrnová,
Kulturní centrum Města Dobřichovice

Fotbalové čekání na Jaro

Dobřichovičtí fotbalisté právě prožívají nejméně oblíbené roční období, které se vyznačuje sychravým počasím a nemilovanými tréninkovými dávkami zaměřenými především na nabírání fyzické kondice.

Takový je právě únor, kdy se hráči schází jednou týdně v hale BIOS, ale hlavní část přípravy probíhá v terénu v okolí Dobřichovic, a samozřejmě také na vlastním hřišti. V následujícím měsíci se pak budou více věnovat nácvičce herních dovedností a řešením standardních situací. V samém závěru přípravy bude sehráno přátelské utkání se sousedními Všenory, které jsou na prvním místě v A skupině - III. třídy. K prvnímu mistrovskému zápasu nastoupí naše mužstvo už v sobotu 21. 3. v 15 hodin v Nučicích. Ke druhému mistrovskému zápasu zajíždějí v neděli 29. 3. do Kosoře.

Dobřichovice vstupují do jarních odvet z první pozice v B skupině - III. třídy. Když ze 13 zápasů 12 krát zvítězily a pouze jedenkrát byly poraženy. Tým vsílil 53 branek a obdržel jich jenom 15. Celkem tedy získal 36 bodů. Je to však pouze dvoubodový náskok na druhý SK Kazín a šestibodový na třetí Vonoklasy. To předznamenává, že ještě není zdaleka nic rozhodnutého a čekají nás velmi napínavé boje. Negativně by to mohl ovlivnit i poměrně početně slabý kádr, do

něhož se snažíme získat několik nových hráčů. Na podzim se totiž párkrát stalo, že nebyl ani nikdo na střídání ...

Nu, snad se budou mužstvu zranění vyhýbat a doplnění kádru se podaří. Podporu svých fanoušků bude rozhodně potřebovat.

*Přijďte je povzbudit!
Nashledanou na fotbale!*

Přehled domácích mistrovských zápasů:

Sobota 4. 4.
v 16:30 hodin proti Kněževsi
Sobota 18. 4.
v 17:00 hodin proti Středoklukám
Sobota 2. 5.
v 17:00 hodin proti Vonoklasům
Sobota 16. 5.
v 17:00 hodin proti V. Přílepům
Sobota 30. 5.
v 17:00 hodin proti Horoměřicím
Sobota - 13.6.
v 17:00 hodin proti Jenčím

(oma)

Volejbalový přehled

Volejbalové soutěže se chýlí ke svému závěru, ale ještě než skončí, připomeneme si, jakých výsledků naše družstva dosáhla.

Muži A, 1. liga

V polovině ledna skončily zápasy v základní skupině; s politováním konstatujeme, že našim se poprvé v jejich prvoličkové historii nepodařilo umístit se v první osmičce, ve které se hraje systémem play-off o postup do extraligy. Jak je vidět z konečné tabulky, chyběly jim k tomu pouhé dva body:

1. Bučovice 56 b., 2. Benátky 51, 3. Lvi Praha 48, 4. Liberec 42, 5. St. Město 34, 6. Č. Budějovice 33, 7. ČZU Praha 33, 8. V. Meziříčí 33, 9. Dobřichovice 31, 10. Brno 26, 11. MFF Praha 20, 12. Hradec Králové 10 b.

Naším tak zůstala pouze skupina o udržení a sestup, ve které hrají poslední čtyři družstva. Sehráli v ní už tři zápasy: doma porazili Hradec Králové 3:0 a MFF 3:2, v Hradci však v odvetě prohráli 3:1. Zbývá jim odehrát už jen tři utkání: odvetu na MFF a dvakrát s Brnem; bez ohledu na jejich výsledky je jisté, že první liga u nás zůstane.

Ženy A, 1. liga

Ve finálové skupině, do které postoupila první tři družstva z obou skupin základních, si naše ženy vedou více než zdatně. Odehrály v ní už deset zápasů s těmito výsledky: doma s Č. Budějovicemi 3:1 a 1:3 a s Plzní 3:0 a 3:0, v Č. Budějovicích 3:2 a 2:3, v Plzni výhry 3:0 a 3:1, ve Střešovicích výhry 3:0 a 3:0. Po těchto zápasech jsou v tabulce na prvním místě se 47 body před druhými Střešovicemi s 38 body a třetími Č. Budějovicemi s 32 body. Zbývající dvě utkání odehrají doma

21. a 22. února se Střešovicemi; je jisté, že naše děvčata na prvním místě zůstanou nezávisle na jejich výsledku.

Muži B, KP 1. třídy

V lednu a v únoru hráli doma s Tuchlovicemi 1:3 a 3:2, v Č. Brodě vyhráli 3:1 a 3:2, doma prohráli s Rostokami, s vedoucím družstvem soutěže, dvakrát 3:0 a v Benešově v prvním utkání zvítězili 3:2, ale ve druhém prohráli 3:1. V tabulce jsou zatím na 6. místě; do konce soutěže budou hrát už jen 22. února doma s Dobříší a 7. března ve Zruči nad Sázavou.

HgS

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * **A5** (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11 200 Kč (4x 2 800 Kč)
 - * **A6** (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4x 1 700 Kč)
 - * **A5** (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4x 4 000 Kč)
 - * **A5** (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32 000 Kč (4x 8 000 Kč)
- Partner** získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
Nekomerční rádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

Vaše domácí kancelář

Dobřichovice

Krásné místo, vzrostlá zahrada a soukromí! Samostatný RD 5+1, dvougaráž, zahradní dům.

Cena: PRODÁNO

Vonoklasy

Krásný výhled, klid a soukromí! Rodinná vila 6+1 s garáží a 3 terasami na unikátním místě.

Cena: NA VYŽÁDÁNÍ

Řevnice

Bydlení v přírodě! Dvougenerační rodinný dům 5+2, pozemek 809 m², krytý bazén, vestavěná garáž.

Cena: 10.490.000,-

- * hledáme nemovitosti na prodej nebo pronájem
- * hledáme asistentku/prodejní specialistku
- * přímý odkup domů, bytů a pozemků
- * ověřte si zdarma správnou cenu

Naši klienti poptávají:

- ▶ Starší penzisti koupí rekreační chatu. Platba v hotovosti.
- ▶ Rodinný dům min. 4+1 s garáží, cena dle nabídky.
- ▶ Bezdětný pár koupí pozemek, klidná lokalita podmínkou.
- ▶ Zahraniční klient koupí parcelu v Dobřichovicích.
- ▶ Lékař hledá rodinný dům s pozemkem, může být i k rekonstrukci.
- ▶ Rodina s dětmi koupí byt 2+kk a větší.

Václav Prokop
vedoucí kanceláře

General Reality

GENERAL REALITY a.s.

+420 739 039 163

dobrichovice@general-reality.cz

www.general-reality.cz

V Zahradách 1081, Dobřichovice

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit, obchodních a prezentačních akcí

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

sál o velikosti 100 m² se zázemím (kuchyňka, WC, hala)
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez pódia, max 40 židlí)

DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková, tel. 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTA

sál bez přilehlé místnosti (jeviště) 78 m², sál s jevištěm 104 m²

využití organizuje Restaurace a hotel Panská Zahrada, Anežky České 432

Pavel Kaucký, tel. 602 452 225, obchod@panskazahrada.cz

SOUSEDSKÉ DEGUSTÁRIUM

JARNÍ KOŠT

28.3.2020
15:00 - 20:00

U CIBULKŮ NA ZAHRADE

DOBŘICHOVICE, NA PLZEŇCE 165
(NAPROTI NÁDRAŽÍ)

UŽIJTE SI PŘICHÁZEJÍCÍ JARO! PŘIJĎTE OCHUTNAT MLADÁ VÍNA!

PROGRAM

• OCHUTNÁVKA VÍN ROČNÍKU 2019 •

BIO SEKT SYLVÁN MODRÝ SYLVÁNSKÉ ZELENÉ 2019
SAUVIGNON 2019 CHARDONNAY 2019
PÁLAVA 2019 PINOT NOIR ROSÉ 2019

• POJÍDÁNÍ JARNÍCH DOBROT OD SOUSEDŮ •

(PŘIJĎTE SE POCHLUBIT SVÝM KUCHARSKÝM UMĚNÍM)

• POVÍDÁNÍ S VINAŘEM •

• NÁKUP VÍNA PŘÍMO OD VINAŘE •

VSTUP ZDARMA

PŘIJĎTE NÁS NAVŠTÍVIT

PANSKÁ ZAHRADA

RESTAURACE & HOTEL

RESTAURACE S OTEVŘENOU KUCHYNÍ
UDÍRNA
DVA ŠKOLÍCÍ SALONKY
VYHŘÍVANÁ VENKOVNÍ TERASA
PODZEMNÍ I NADZEMNÍ PARKING
APARTMÁ S PRIVÁTNÍ TERASOU NA STŘEŠE
PRIVÁTNÍ WELLNESS
BAZÉN 12 M
23 LUXUSNÍCH POKOJŮ ★★★★★

NOVĚ REKONSTRUOVANÝ WELLNESS DOBŘICHOVICE,
S BAZÉNEM, VÍŘIVKOU A SAUNOU.

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ

WWW.WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE

DOB **Centrum**